PREFACE TO THE EDITION

The **International Journal of Indian Language Research Studies** presents its first issue, featuring scholarly work that reflects the linguistic and cultural richness of India. This volume includes studies on Bangla syntax, gender representation in Malayalam cinema, migration narratives in modern Tamil literature, the heritage of Kannada folk theatre, the role of nature in indigenous writings, and the social reflections found in Malayalam films.

These articles demonstrate how Indian languages preserve identity, memory, and cultural history while continuing to evolve in modern contexts. We thank all contributors and readers who support this academic initiative. May this issue encourage further research and meaningful dialogue in the field of Indian language studies.

പ്രസ്താവികം – International Journal of Indian Language Research Studies (IJILRS)

International Journal of Indian Language Research Studies തങ്ങളുടെ ആദ്യ ലക്കം അഭിമാനത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ഭാഷാ–സാംസ്കാരിക സമ്പൃത്തിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഗവേഷണങ്ങളാണ് ഈ ലക്കത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിരിക്കുന്നത്. ബംഗാളിയുടെ വ്യാകരണ ഘടന, മലയാള ചലച്ചിത്രങ്ങളിൽ ലിംഗ പ്രതിനിധാനം, ആധുനിക തമിഴ് സാഹിത്യത്തിലെ കുടിയേറ്റാനുഭവങ്ങൾ, കന്നഡ ജാനപദ നാടകരൂപങ്ങളുടെ പൈതൃകം, ആദിവാസി സാഹിത്യത്തിലെ പ്രകൃതിയുടെ സ്ഥാനമെന്നിങ്ങനെ വൈവിധ്യമാർന്ന മേഖലകളെയാണ് പഠനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.

ഈ അക്കാദമിക് സംരംഭത്തിൽ പങ്കാളികളായ എല്ലാ ഗവേഷകര്ക്കും, നിരൂപകർക്കും, വായനക്കാർക്കും ഞങ്ങൾ നന്ദി പറയുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഭാഷാ ഗവേഷണ രംഗത്ത് കൂടുതൽ സംവാദത്തെയും പുതുചിന്തനത്തെയും ഈ ലക്കം പ്രചോദനമാകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

முன்னுரை – International Journal of Indian Language Research Studies (IJILRS)

International Journal of Indian Language Research Studies தனது முதல் இதழை பெருமையுடன் வெளியிடுகிறது. இந்தியாவின் மொழி மற்றும் பண்பாட்டு செழிப்பை பிரதிபலிக்கும் ஆய்வுகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. வங்காள மொழியின் இலக்கண அமைப்பு, நவீன மலையாள திரைப்படங்களில் பாலினப் பிரதிநிதித்துவம், தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்கள், கன்னட மக்கள் நாடக மரபுகள், மற்றும் ஆதிவாசி இலக்கியத்தில் இயற்கையின் ஆன்மீகத்தலும் கலாச்சாரத்தலும் ஆகியவை இந்த இதழின் முக்கிய ஆய்வுத் துறைகள்.

இந்தக் கட்டுரைகள் இந்திய மொழிகள் நினைவு, அடையாளம் மற்றும் வரலாற்றை பாதுகாத்தபடி, காலத்தோடு மாற்றமடைந்து வளர்கின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த அறிவியல் முயற்சிக்கு பங்களித்த அனைத்து ஆய்வாளர்கள், மதிப்பாய்வாளர்கள் மற்றும் வாசகர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இந்திய மொழியியல் ஆய்வுத் துறையில் மேலும் உரையாடல்களையும் புதிய சிந்தனைகளையும் இந்த இதழ் ஊக்குவிக்கும் என நம்புகிறோம்.

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ – International Journal of Indian Language Research Studies (IJILRS)

International Journal of Indian Language Research Studies ತನ್ನ ಮೊದಲ ಸಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಭಾಷಾ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಸಂಶೋಧನ ಲೇಖನಗಳು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿವೆ. ಬಂಗಾಳಿ ವ್ಯಾಕರಣ ರೂಪಗಳು, ಆಧುನಿಕ ಮಲಯಾಳಂ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಪ್ರತಿನಿಧನೆ, ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿನ ವಲಸೆ–ಅನುಭವಗಳು, ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ ಪರಂಪರೆ ಹಾಗೂ ಆದಿವಾಸಿ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ–ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪಾತ್ರ— ಇವು ಮುಖ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಷಯಗಳಾಗಿವೆ.

ಈ ಲೇಖನಗಳು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಮೃತಿ, ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಗುರುತನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಅವು ಕಾಲದೊಂದಿಗೆ ಹೇಗೆ ರೂಪಾಂತರಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಸಹಕರಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಶೋಧಕರು, ವಿಮರ್ಶಕರು ಮತ್ತು ಓದುಗರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳು. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸಂಶೋಧನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಸಂವಾದ ಮತ್ತು ಹೊಸ ಚಿಂತನೆಗಳಿಗೆ ಈ ಸಂಚಿಕೆ ಪ್ರೇರಕವಾಗಲಿ.

Dr.Sandhya E. N.
Chief Editor

CONTENTS

SL. NO	TITLE	AUTHOR	PAGE NO
1	Sluicing in Bangla: A survey	Khaled Karim	1 - 5
2	ആധുനിക മലയാള സിനിമയിലെ ലിംഗപരമായ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ:സാംസ്കാരിക ആഖ്യാനങ്ങളും സാമൂഹിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളും	Akhila Raj K	6 - 11
3	நவீன தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்கள்: அடையாள உருவாக்கம், சார்ந்திருத்தல் மற்றும் கலாச்சார மாற்றங்களின் பேச்சுவழக்குகள்	P. Maheswari	12 - 15
4	ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ	Shivaraj G	16 - 19
5	The Sacred Landscape: Nature as Cultural Repository and Spiritual Discourse in Indigenous and Tribal Literature of India	Chitra P M	20 – 24
6	സിനിമയിലൂടെ മാറുന്ന കേരള സമൂഹം: സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു വിശകലനം	Manoj Manoharan	25-30

INTERNATIONAL JOURNAL OF INDIAN LANGUAGE RESEARCH STUDIES (IJILRS)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: ISSN Print:
EDUSCHOOL ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

Sluicing in Bangla: A survey

Khaled Karim

Associate Professor of English, English Division, American University in Dubai, UAE

Article information
Received: 28th June 2025
Received in revised form: 10th July 2025
Accepted: 28th August 2025
Available online: 25th September 2025
Volume: 1
Issue: 1
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17199824

Abstract
This paper surveys sluicing in Bangla, a language often described as *Wh-in-situ* and head-final. While Bangla typically lacks overt *Wh*-fronting, *Wh*-movement occurs in certain contexts, particularly in multi-clause structures. This paper examines how such movement influences sluicing, where a *Wh*-phrase appears with elliptical material in interrogative sentences. This paper describes that Bangla sluicing can be explained through two main approaches: copula-based structures and TP ellipsis. The copula-based analysis suggests that sluices involve a null pronoun and an unexpressed copula, reflecting Bangla's characteristic lack of overt copulas in present-tense sentences. On the other hand, TP ellipsis involves the deletion of material after a *Wh*-phrase moves to a higher position in the clause. The paper also investigates two linguistic patterns in Bangla sluicing: case marking and number agreement. Data presented in this paper demonstrates that sluicing is a syntactic property in Bangla, with distinct patterns compared to languages like English.

Keywords:- Syntax, Sluicing, Bangla, Ellipsis, *Wh*-movement, Copula, Case marking, Number agreement

1. Introduction

Bangla language has commonly been described as dominantly head final and SOV in word order. The SOV structure of Bangla, which is one of the six major global word orders, is used by approximately 41.6% of the world's languages.[1] As also emphasized in local Bangla scholarship,[2] the SOV order in Bangla forms a core part of its grammatical identity. Historically, however, the language has exhibited both stability in its head-final alignment and flexibility under external influences such as English.

The general hypothesis regarding head initial and head final languages is as follows:

1)

a. Head-initial languages tend to have overt *Wh*-movement. (e.g. English, Bulgarian, Dagaare)
b. Head-final languages tend to have *Wh-in-situ*. (e.g. Japanese, Chinese, Navajo)

Following is an example of Japanese as *Wh-in-situ* language:

a. Ken-ga nani-o tabe-ta no?
Ken-Nom what-Acc eat-Pst C

'What did Ken eat?' (Source: Hiraiwa, upon request)

Bangla has also been referred to as *Wh-in-situ* language, due to lack of obvious *Wh* fronting. For example:

a. Shimul ki kheye-che?

Shimul what eat-pst
What did Shimul eat?

b. Shimul kon biota porlo?
Shimul which book read?
"Which book did Shimul read?"

At the same time, it is important to note that the flexibility of Wh-elements in Bangla is often seen as standing between English and Sanskrit traditions: unlike English, sentence-initial Wh-fronting is not always licensed, while unlike Sanskrit, Wh-elements do not always remain fixed in situ. This intermediate pattern reflects the hybrid influences shaping Bangla word order historically.[3]

But it is also noticed that overt movement of *Wh*-elements does in fact occur to the C-domain. According to Simpson and Bhattacharya,[4] such movement is suggested to be frequently disguised by the higher occurrence of subjects in clause-initial topic position in Bangla but becomes clearly observable in multi-clause structures where a *Wh*-element from an embedded clause is interpreted with interrogative scope in a higher clause. In Bangla, for example, it is ungrammatical for the *Wh*-phrase *ke* 'who' to remain 'in situ' in the embedded clause, as in (a), and overt movement into the matrix clause is necessary to license the *wh*-phrase. This can be achieved either via raising of simply the *Wh*-phrase, as in (b), or via pied piping of the entire clause containing *ke*, as in (c).

2)

a. Jon bhabcho [ke chole geche].
John think who leave gone?

b. Jon ke_i bhabcho [t_i cole geche].
John who think leave gone?

c. Jon [ke cole geche]$_i$ bhabcho t_i?
John who leave gone think?

'Who does John think left?' (From Bhattacharya and Simpson[5])

This data naturally raises the issue of whether sluicing in Bangla is most plausibly attributed to instances of *Wh*-movement and remnant deletion, or perhaps some other kind of process of ellipsis. But this paper does not intend to find out the answer to this issue. Rather it will consider this wh-movement as changing of word order (which is allowed in Bangla) and try to explore the sluicing patterns in Bangla as a *Wh-in-situ* language. It will also try to find out the nature of sluicing in Bangla and whether it supports some general hypotheses of sluicing, in particular, the hypotheses of sluicing regarding case marking and number agreement.

Sentences in (3) present two examples of sluicing in Bangla, which confirms that sluicing is a property of this language.

3)

a. Karim-er basha-te keu ek-ta boi churi-koreche, kintu ami jani na ke
Karim-Gen house-in someone one book stole, but I know not who
"Someone stole a book in Karim's house, but I don't know who."

b. Karim kichu kinechilo, kintu ami jani na ki
Karim something bought but I know not what
"Karim bought something, but I don't know what.

The general analysis of sluicing argued for in a considerable number of works [6,7] is the hypothesis that *Wh*-movement first promotes the *Wh*-phrase from within the clause to a clause-peripheral position and then is followed by deletion of the clausal residue, i.e. deletion of the largest constituent present in the clause which does not contain the *Wh*-phrase. In the case of English, the suggestion is that movement of the *Wh*-phrase to SpecCP is followed by ellipsis of the IP/TP complement to C as in the following example:

Mita just married someone, but I don't know [CP who [TP she just married who]].

But data in (3) suggests that Bangla sluicing may be produced by the reduction of a clause built around a copula. One probable analysis is that there was a clause containing a copula, a pronoun and the *Wh*-phrase. The copulas and the pronouns are probably phonetically not pronounced or empty, as in Bangla copula is regularly not expressed in any overt form in the present tense and bangle has a null pronoun in general. This resonates with Roy[2], who, drawing on Chomskyan deep/surface structure theory, argued that while a copula may not appear in the surface structure (*Ram bhalo chele* 'Ram good boy'), it is nevertheless present in the deep structure (*Ram hoi bhalo chele* 'Ram is a good boy'). Such an approach aligns with the idea that sluicing in Bangla can be understood as the ellipsis of a copula clause.

Unlike English, subject-complement constructions such as *Khaled is very naughty,* where a copula verb is used in order to link noun phrase and complement, neither Standard Bengali nor dialects require copula verb ("zero-verb").

For example:

a. Ini [Ø] amar ma
   She [is] my mother
b. bimal [Ø] khub dushtu.
   Bimal [is] very naughty
c. Nozrul [Ø] bangali.
   Nozrul [is] Bengali.
d. Ishkul [Ø] bondo.
   [The] school [is] closed. (Rasinger[8])

So, based on this phenomenon, another example of Bangla sluicing, and its underlying form is as follows:

4)
a. Reza kichu kineche.
   Reza-NOM something-ACC bought
   "Reza bought something".
b. Ami jani na [se ta ki].
   I know not [(pro) (be) what]
   I do not know what (it is).

This analysis is supported by the analysis of sluicing in Japanese, another *Wh-in-situ* language, where the *Wh*-phrase occurs in a clause with a null pronominal subject and a null copula as the main verbal element:

5)
a. Mary-ga nanika-o katta.
   Mary-NOM something-ACC bought
   'Mary bought something.'
b. Boku-wa [_ nani(-o) (dearu) ka] wakaranai
   I-TOP pro what-ACC be Q do-not-know
   'I don't know what (it is).' (from Takahashi[9])

Another possible explanation for sluicing in Bangla (data in 3) is the occurrence of TP ellipsis deleting the phonetic matrix of the pronoun and copula following *Wh*-movement to SpecCP. So, based on this analysis, the underlying forms of the sluiced sentence in 3 (a) and 3 (b) probably are:

6)
a. Karim-er basha-te keu ek-ta boi churi-koreche, kintu ami jani na
   Karim-Gen house-in someone one book stole, but I know not ke se (hoy).
   [$_{CP}$ who [$_{TP}$ it is who]].

   "Someone stole a book in Karim's house, but I don't know who."
b. Karim kichu kinechilo, kintu ami jani na ki se ta
   Karim something bought but I know not [$_{CP}$ what [$_{TP}$ it is what].
   "Karim bought something, but I don't know what".

The Bangla *Wh* word *ki* 'what' in (b) can function as both object and subject and so could be occur either as an object form in (b), produced by the deletion of an underlying structure reflecting that of the clause containing *kichu* 'something', or *ki* could perhaps occur as a subject-form associated with a null copula. As in Bangla the copula is regularly not expressed in any overt form in the present tense, so (b) also allow for an analysis as a null copula structure.

2. Historical Context of Copula and Word Order in Bangla

The history of Bengali prose provides additional context. In the early 19th century, Christian missionaries introduced prose structures influenced by English SVO, and writers such as Raja Rammohan Roy sometimes employed overt copula in present tense contexts (e.g., *iha subanta prakaraniyo hoi*)[10]. These shifts reveal that Bangla's SOV system and copula use have not been static but have interacted with stylistic and cultural forces. Although literary examples such as 17th-century Vaishnava Tarza poetry demonstrate highly reduced copula usage (*Tumi ki? Ami jib. Tumi kon jib?*)[2] these remain outside the syntactic focus of this paper.

2.1 Case agreement

Hypothesis about case-agreement in sluicing: *Wh*-phrases in sluicing should behave subjects or objects of matrix clauses syntactically.

The use of *Wh* expressions other than *ki* in Bangla is interesting. The equivalent of 'who' occurs in distinct nominative, accusative, genitive and dative plural forms, respectively *ke, kake, kar* and *kader*. Such forms furthermore often occur in sluices as illustrated in (7-9):

7)

a. ami Sunlam je keu Rani-ke bokeche, kintu ami jani na ke
I heard that someone Rani-ACC scolded but I know not whoNOM
'I heard that someone scolded Mini, but I don't know who'.

8)

b. ami Sunlam je Raz kau-ke kotha-dieche, kintu ami jani na kake
I heard that Raz someoneACC promised but I know not whomACC
'I heard that Raz married someone, but I don't know who.'

9)

c. karo rag hoeche, kintu ami jani na kar
someone-GEN anger done but I know not who-GEN
'Someone is angry, but I don't know who.'

In all the examples here, the patterns appear to show "case-matching" and marking of the *Wh*-phrase with a case form which also occurs on the indefinite antecedent of the *Wh*-phrase. In (7), if in place of *ke*-NOM it was *kake*-ACC, that would be ungrammatical. For example:

a. ami Sunlam je keu Rani-ke bokeche, kintu ami jani na *kake
I heard that someone rani-ACC scolded but I know not *whom-ACC
'I heard that someone scolded Mini, but I don't know who'.

In (8), it would be ungrammatical in Bangla if in place of *kake*-ACC it was *ke*-NOM. For example:

b. ami Sunlam je Raz kau-ke kotha-dieche, kintu ami jani na *ke
I heard that Raz someoneACC promised but I know not * whoNOM
'I heard that Raz married someone, but I don't know who.'

And (9) would be ungrammatical if it was *ke*-NOM in place of *kar*-GEN. For example:

c. karo rag hoeche, kintu ami jani na *ke
someone-GEN anger done but I know not *who-NOM
'Someone is angry, but I don't know who.'

2.2 Number agreement

Hypothesis regarding number agreement in sluicing is that: Sluicing always triggers singular agreement.

For example:

a. Which problems (NP plural) are solvable is /*are not clear.
b. Some of these problems are solvable, but which problems is / *are not obvious.

The following examples show that number agreement is also evident in Bengali sluicing:

10)

a. Kon somossha-gulo somadhanjoggo, ta / *segulo porishkar na.
Which problems (plural) solvable that(is)/ *those (*are) clear not.
"Which problems are solvable is not clear."

11)

b. Ei somossha-gulor kichu somadhanjoggo kintu kon somoshha ta theses problems (out of) some solvable but which problem that (is)
/*segulo sposto na
*those obvious not.

"Some of these problems are solvable but which problem is not obvious."

In the main clause of sentences (10) and (11), "Kon somoshagulo (which problems)" and "somossha gulor kichu (some of these problems)" are plural but they are triggering singular agreement, thus supporting hypothesis regarding number agreement in sluicing.

3. Conclusion

The aim of the paper was to conduct a survey of sluicing in Bangla, and it has been demonstrated with examples that Sluicing is a property in Bangla. It is evident from the examples that Sluicing in Bangla has a different syntactic derivation than English. It was argued that, since Bangla is a *Wh-in-situ* language, a Copula-based analysis- already anticipated in Roy's[2] deep vs. surface structure accounts- supports the sluicing pattern in Bangla. It has also been demonstrated that Case marking and Number agreement are evident in Bengali sluicing. As the data also show that Bangla has some wh-movement, it would be interesting to determine if sluicing in Bangla also requires *Wh*-movement; however, this was not within the scope of this paper. Further investigation is required to determine if Bangla permits sluicing formed by overt *Wh*-movement, and how historical influences on Bengali syntax may have contributed to its present-day flexibility.

References

1. Dryer, Matthew S. "Order of Subject, Object and Verb." In *The World Atlas of Language Structures Online*, edited by Matthew S. Dryer and Martin Haspelmath, Chapter 81. Leipzig: Max Planck Institute for Evolutionary Anthropology, 2013. https://wals.info/chapter/81.
2. Roy, A. K. *Sailibignan [An Introduction to Stylistics].* Calcutta: Modern Book Agency, 1989.
3. Guha, Ayan. "Wh-Movement and the Distribution of 'Sei' and 'Wh' in the Bangla DP." *Journal of South Asian Linguistics* 4, no. 1 (2017): 1–20. https://ojs.ub.uni-konstanz.de/jsal/index.php/fasal/article/view/175/84.
4. Simpson, Andrew, and Tanmoy Bhattacharya. "Obligatory Overt Wh-Movement in a Wh-in-Situ Language." *Linguistic Inquiry* 34, no. 1 (2003): 127–142.
5. Bhattacharya, Tanmoy, and Andrew Simpson. "Sluicing in Indo-Aryan: An Investigation of Bangla and Hindi." In *Sluicing: Cross-Linguistic Perspectives*, edited by Jason Merchant and Andrew Simpson, 183–219. Oxford: Oxford University Press, 2012.
6. Ross, John R. "'Guess Who?'" In *Papers from the 5th Regional Meeting of the Chicago Linguistic Society*, edited by R. Binnick, A. Davison, G. Green, and J. Morgan, 252–286. Chicago: Chicago Linguistic Society, 1969.
7. Merchant, Jason. *The Syntax of Silence: Sluicing, Islands, and the Theory of Ellipsis.* Oxford: Oxford University Press, 2001.
8. Rasinger, Sebastian M. "Age of Arrival and Second Language Acquisition of English Copula and Auxiliary Constructions: A Study on Bengali-English in East London." In *Proceedings of the 4th International Symposium on Bilingualism*, 2005. Retrieved March 31, 2009.
9. Takahashi, Daiko. "Sluicing in Japanese." *Journal of East Asian Linguistics* 3 (1994): 263–300.
10. Banerjee, Madhurima. "The Missionaries and the Evolution of the Bengali Language." *The Daily Star*, February 21, 2023. https://images.thedailystar.net/supplements/amar-ekushe-2023/news/the-missionaries-and-the-evolution-the-bengali-language-3253396

INTERNATIONAL JOURNAL OF INDIAN LANGUAGE RESEARCH STUDIES (IJILRS)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: ISSN Print:
EDUSCHOOL ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

ആധുനിക മലയാള സിനിമയിലെ ലിംഗപരമായ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ: സാംസ്കാരിക ആഖ്യാനങ്ങളും സാമൂഹിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളും

Akhila Raj. K

Assistant Professor, Department of Malayalam, Annai Fathima College, Madurai, Tamil Nadu, India

Article information
Received: 3rd June 2025
Received in revised form: 28th June 2025
Accepted: 8th August 2025
Available online: 25th September 2025

Volume: 1
Issue: 1
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17200325

Abstract
This study examines the construction and performance of gender representations in modern Malayalam cinema, analyzing cultural narratives and social implications. Through a textual analysis of major Malayalam films from the period 2000 to 2024, this research explores how masculinity and femininity are constructed and reconstructed through cinematic practices. The study reveals the changes and continuities seen in gender concepts in cinema as a reflection of the social transformations of Kerala.

സാരാംശം

ആധുനിക മലയാള സിനിമയിലെ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ നിർമ്മിതിയും പ്രകടനവും പരിശോധിക്കുന്ന ഈ പഠനം, സാംസ്കാരിക ആഖ്യാനങ്ങളും സാമൂഹിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളും വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. 2000 മുതൽ 2024 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രധാന മലയാള സിനിമകളുടെ പാഠപരമായ വിശകലനത്തിലൂടെ, പുരുഷത്വവും സ്ത്രീത്വവും എങ്ങനെ സിനിമാറ്റിക് പ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും പുനർനിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് ഈ ഗവേഷണം കണ്ടെത്തുന്നു. കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക പരിവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമായി സിനിമയിലെ ലിംഗ സങ്കൽപ്പങ്ങളിൽ കാണുന്ന മാറ്റങ്ങളും തുടർച്ചകളും ഈ പഠനം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- മലയാള സിനിമ, ലിംഗ സങ്കൽപ്പങ്ങൾ, കഥാപാത്രങ്ങൾ, ക്വിയർ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ, സാങ്കേതികവിദ്യ

1. ആമുഖം

മലയാള സിനിമ എന്നത് കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിന്റെ നിർണായക ഘടകമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിലും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലും സിനിമയ്ക്കുള്ള പങ്ക് അനിഷേധ്യമാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും ലിംഗ സ്വത്വങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിലും പ്രകടനത്തിലും സിനിമയുടെ സ്വാധീനം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.

21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാള സിനിമയിൽ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങളിൽ കാണുന്ന മാറ്റങ്ങൾ കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ തലങ്ങളിലെ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ സൂചകമാണ്. സാമ്പ്രദായിക ലിംഗ റോളുകളോടുള്ള വെല്ലുവിളികൾ, ആധുനികതയുടെ സ്വാധീനം, ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ എന്നിവ സിനിമാറ്റിക് ആഖ്യാനങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മൂന്ന് തലങ്ങളിലാണ്: ഒന്നാമതായി, സിനിമാ പഠനത്തിന്റെ അക്കാദമിക് മേഖലയിലേക്കുള്ള സംഭാവന; രണ്ടാമതായി, കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ലിംഗ രാഷ്ട്രീയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനസ്സിലാക്കൽ; മൂന്നാമതായി, സാംസ്കാരിക നയ രൂപീകരണത്തിനുള്ള സൂചനകൾ.

ഗവേഷണ പ്രശ്നം: ആധുനിക മലയാള സിനിമയിൽ ലിംഗ സ്വത്വങ്ങൾ എങ്ങനെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു, കൂടാതെ ഇവ എങ്ങനെ സാംസ്കാരിക ആഖ്യാനങ്ങളെയും സാമൂഹിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു?.

2. സൈദ്ധാന്തിക അടിത്തറ

2.1. ലിംഗ സിദ്ധാന്തവും സിനിമയും

ജൂഡിത്ത് ബട്‌ലറിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ലിംഗം എന്നത് പ്രകടനപരമായ (performative) ഒരു പ്രക്രിയയാണ്.[1] ഈ സിദ്ധാന്തം സിനിമാ പഠനങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടൊരു പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. സിനിമ ലിംഗസങ്കൽപ്പങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിനും പ്രസരണത്തിനും സേവിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന മാധ്യമമാണ്.

ലോറാ മൾവിയുടെ "വിഷ്വൽ പ്ലെഷർ ആൻഡ് നാരേറ്റീവ് സിനിമ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച "പുരുഷ നോട്ടം" (male gaze) എന്ന സങ്കൽപ്പം[2] സിനിമാറ്റിക് പ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ വിശകലനത്തിൽ നിർണായകമാണ്. എന്നാൽ, ആധുനിക സിനിമകളിൽ ഈ സങ്കൽപ്പം എങ്ങനെ വെല്ലുവിളിക്കപ്പെടുകയും പുനർനിർവചിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്നത് പരിശോധനാവിധേയമാണ്.

2.2. സാംസ്കാരിക പഠനങ്ങളുടെ സൈദ്ധാന്തിക ചട്ടക്കൂട്

സ്റ്റുവർട്ട് ഹാളിന്റെ "എൻകോഡിംഗ്/ഡീകോഡിംഗ്" മാതൃകയും[3] സാംസ്കാരിക അർത്ഥ നിർമ്മാണത്തിന്റെ സങ്കീർണതകളെ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. സിനിമാറ്റിക് ടെക്സ്റ്റുകളിൽ എൻകോഡ് ചെയ്യപ്പെടുന്ന ലിംഗ സന്ദേശങ്ങളും പ്രേക്ഷക സമൂഹം അവയെ എങ്ങനെ ഡീകോഡ് ചെയ്യുന്നുവെന്നതും ഈ പഠനത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാണ്.

ഹോമി ഭാഭയുടെ "മിമിക്രി" സങ്കൽപ്പവും[4] കൊളോണിയൽ ഉത്തര സന്ദർഭത്തിലെ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ വിശകലനത്തിൽ പ്രസക്തമാണ്. പാശ്ചാത്യ ആദർശങ്ങളുടെ അനുകരണവും സ്വദേശീയ മൂല്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണവും തമ്മിലുള്ള സന്ധിയിൽ മലയാള സിനിമയിലെ ലിംഗ സങ്കൽപ്പങ്ങൾ രൂപപ്പെടുന്നു.

3. വിശകലനം

3.1. സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പരിണാമം

3.1.1. പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് ആധുനികതയിലേക്ക്

2000-കളുടെ തുടക്കത്തിലെ മലയാള സിനിമയിലെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ പ്രധാനമായും പുരുഷ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ സഹായക വേഷങ്ങളായിരുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പല സിനിമകളിലും സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ പ്രണയിനികളോ പിന്തുണക്കാരികളോ ആയിട്ടാണ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ, 2010-കളിൽ ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ക്രമേണ മാറ്റം കാണാൻ തുടങ്ങി. "22 ഫീമേൽ കോട്ടയം" (2012), "ഹൗ ഓൾഡ് ആർ യു?" (2014) തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ സ്ത്രീ കേന്ദ്രീകൃത ആഖ്യാനങ്ങൾ

അവതരിപ്പിച്ചു. ഈ സിനിമകളിലെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ സാമ്പ്രദായിക ലിംഗ റോളുകളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നതായിരുന്നു.

3.1.2.സ്വകാര്യതയും പൊതുമണ്ഡലവും

"ഉസ്താദ് ഹോട്ടൽ" (2012) സിനിമയിലെ നിത്യാ മേനോൻ കഥാപാത്രത്തിൽ സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പുതിയ മാനങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. തൊഴിൽ മേഖലയിലെ സ്ത്രീ സാന്നിധ്യം, വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ മുന്നേറ്റം എന്നിവ സിനിമാറ്റിക് ആഖ്യാനങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

സമീപകാല സിനിമകളിൽ വിവാഹേതര ബന്ധങ്ങളെ പ്രമേയമാക്കുന്ന തരത്തിൽ, സ്ത്രീ ലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള പരമ്പരാഗത നിലപാടുകൾ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന പ്രവണതകൾ കാണപ്പെടുന്നു.

3.2. പുരുഷത്വത്തിന്റെ പുനർനിർവചനം

3.2.1. ആൽഫ പുരുഷത്വത്തിൽ നിന്ന് സെൻസിറ്റീവ് പുരുഷത്വത്തിലേക്ക്

1990-കളിലെ മലയാള സിനിമയിലെ പുരുഷ കഥാപാത്രങ്ങൾ പ്രധാനമായും ശാരീരിക ശക്തിയും ആധിപത്യവും ഉള്ളവരായിരുന്നു. എന്നാൽ, 2000-കൾ മുതൽ ഈ മാതൃക മാറാൻ തുടങ്ങി.

"ഉസ്താദ് ഹോട്ടൽ" (2012) സിനിമയിലെ ദുൽഖർ സൽമാൻ കഥാപാത്രം പുതിയ തലമുറയിലെ പുരുഷത്വത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. കുടുംബബന്ധങ്ങളോടുള്ള സെൻസിറ്റിവിറ്റി, തൊഴിൽ മേഖലയിലെ പങ്കാളിത്തം, സ്ത്രീകളോടുള്ള ആദരവ് എന്നിവയിലൂടെ പുതിയ പുരുഷത്വ മാതൃക അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

"പ്രേമം" (2015) സിനിമയിൽ നിവിൻ പോളി കഥാപാത്രത്തിലൂടെ വൈകാരികമായി സെൻസിറ്റീവായ പുരുഷന്റെ ചിത്രം കാണാവുന്നതാണ്. സാമ്പ്രദായിക പുരുഷത്വ സങ്കൽപ്പങ്ങളായ "ശക്തി" "നിയന്ത്രണം" എന്നിവയ്ക്ക് പകരം "സഹാനുഭൂതി" "പരസ്പര ബഹുമാനം" എന്നിവയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു.

3.2.2. പിതൃത്വത്തിന്റെ പുനർവിചിന്തനം

സമീപകാല മലയാള സിനിമകളിൽ പുതിയ പിതൃത്വ മാതൃക അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. കുട്ടികളുമായുള്ള വൈകാരിക ബന്ധം, അവരുടെ സ്വപ്നങ്ങളോടുള്ള പിന്തുണ എന്നിവയിലൂടെ പിതൃത്വത്തിന്റെ പരമ്പരാഗത സങ്കൽപ്പങ്ങളെ മറികടക്കുന്ന പ്രവണത കാണാവുന്നതാണ്.

3.3. ക്വിയർ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ

3.3.1.അദൃശ്യതയിൽ നിന്ന് ദൃശ്യതയിലേക്ക്

മലയാള സിനിമയിലെ ക്വിയർ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ, സമീപകാലത്ത് ഈ മേഖലയിൽ ചില പ്രഗതി കാണാവുന്നതാണ്.

സമീപവർഷങ്ങളിൽ ചില സിനിമകൾ ട്രാൻസ്ജെൻഡർ കഥാപാത്രങ്ങളെ മുഖ്യധാരാ ആഖ്യാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ഇത്തരത്തിൽ പ്രതിനിധീകരണം ഇപ്പോഴും അപവാദമായിട്ടാണ് തുടരുന്നത്.

ചെറുകിത്തുകളിലൂടെ സ്വവർഗരതിയെക്കുറിച്ചുള്ള സംഭാഷണം ആരംഭിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും മുഖ്യധാര സിനിമകളിൽ ഇത്തരം പ്രതിനിധാനങ്ങൾ ഇപ്പോഴും വളരെ പരിമിതമാണ്.

3.4. സാമൂഹിക വർഗ്ഗവും ലിംഗവും

3.4.1. ക്ലാസ് പ്രിവിലേജും ലിംഗ പ്രതിനിധാനവും

മലയാള സിനിമയിലെ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങളിൽ സാമൂഹിക വർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വാധീനം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഉയർന്ന വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കപ്പെടുന്നത് സിനിമകളിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

"ഗ്രേറ്റ് ഇന്ത്യൻ കിച്ചൻ" (2023) സിനിമയിൽ വിവിധ സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്ത്രീകളുടെ അനുഭവങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ സിനിമയിലൂടെ ജാതി, വർഗ്ഗം, ലിംഗം എന്നിവ തമ്മിലുള്ള സങ്കീർണമായ ബന്ധം വെളിപ്പെടുന്നു.

3.4.2. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ സ്ത്രീകളുടെ പ്രതിനിധാനം

സമകാലിക മലയാള സിനിമകളിൽ ഗ്രാമീണ പശ്ചാത്തലത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ പ്രത്യേക വെല്ലുവിളികൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. സാമ്പത്തിക പരിമിതികളും സാമൂഹിക നിയന്ത്രണങ്ങളും ഈ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന വിധം സിനിമയിൽ ദൃശ്യമാക്കപ്പെടുന്നു.

3.5. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സ്വാധീനം

3.5.1. സോഷ്യൽ മീഡിയയും ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങളും

സമകാലിക മലയാള സിനിമകളിൽ സോഷ്യൽ മീഡിയയുടെ സ്വാധീനം സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രതിഫലിക്കുന്നുവെന്ന് അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഓൺലൈൻ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പീഡനങ്ങളും അവയോടുള്ള പ്രതികരണങ്ങളും ഈ സിനിമകളിലൂടെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

സമീപകാല സിനിമകളിൽ ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്ന പുതിയ തലമുറയുടെ ലിംഗ സങ്കൽപ്പങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

4. വ്യാഖ്യാനം

4.1. പുരോഗതിയുടെ സൂചകങ്ങൾ

മലയാള സിനിമയിലെ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങളിൽ കാണുന്ന പ്രധാന പുരോഗതികൾ:

- സ്ത്രീ കേന്ദ്രീകൃത ആഖ്യാനങ്ങളുടെ വർദ്ധനവ്: 2010-കൾ മുതൽ സ്ത്രീകൾ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളായി അവതരിക്കുന്ന സിനിമകളുടെ എണ്ണത്തിൽ ഗണ്യമായ വർദ്ധനവ് കാണാവുന്നതാണ്.
- പുരുഷത്വത്തിന്റെ പുനർനിർവചനം: സാമ്പ്രദായിക "ആൽഫ പുരുഷ" മാതൃകയിൽ നിന്ന് കൂടുതൽ സെൻസിറ്റീവും സഹാനുഭൂതിയുള്ളതുമായ പുരുഷത്വത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റം.
- സാമൂഹിക വിഷയങ്ങളുടെ ചർച്ച: ഗാർഹിക പീഡനം, പൊതു സ്ഥലങ്ങളിലെ ലൈംഗിക പീഡനം, തൊഴിൽ മേഖലയിലെ ലിംഗ വിവേചനം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ സിനിമാറ്റിക് ചർച്ചയുടെ ഭാഗമായി.

4.2. പരിമിതികളും വെല്ലുവിളികളും

എന്നിരുന്നാലും, ചില പരിമിതികൾ ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നു:

- ക്വിയർ പ്രതിനിധാനത്തിന്റെ അഭാവം: എൽജിബിടിക്യു+ കമ്മ്യൂണിറ്റിയുടെ പ്രതിനിധാനം ഇപ്പോഴും വളരെ പരിമിതമാണ്.
- വാണിജ്യ പരിഗണനകൾ: വാണിജ്യ വിജയത്തിന് വേണ്ടി പരമ്പരാഗത ഫോർമുലകൾ പിന്തുടരുന്ന പ്രവണത ഇപ്പോഴും നിലവിലുണ്ട്.
- വിഭാഗീയ പ്രതിനിധാനം: വിവിധ സാമൂഹിക വിഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള സ്ത്രീകളുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന അനുഭവങ്ങൾ പൂർണമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല.

4.3. സാംസ്കാരിക സന്ദർഭത്തിലെ സ്വാധീനം

മലയാള സിനിമയിലെ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ വിശാലമാണ്:

- സാമൂഹിക അവബോധ വർദ്ധനവ്: ലിംഗ സമത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പൊതു അവബോധത്തിൽ സിനിമയുടെ സംഭാവന.

- യുവാക്കളുടെ മനോഭാവത്തിലെ മാറ്റം: പുതിയ തലമുറ കൂടുതൽ പ്രഗതിപരമായ ലിംഗ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ സിനിമയുടെ പങ്ക്.
- നയ രൂപീകരണത്തിലെ സ്വാധീനം: സിനിമയിലൂടെ ഉയർന്നുവരുന്ന സാമൂഹിക ചർച്ചകൾ നയ നിർമാതാക്കളെ സ്വാധീനിക്കുന്നു.

5. പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

5.1. സൈദ്ധാന്തിക പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

ഈ പഠനത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തിക സംഭാവനകൾ:

- പോസ്റ്റ്കൊളോണിയൽ ഫെമിനിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിലേക്കുള്ള കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ: ഇന്ത്യൻ സന്ദർഭത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ദക്ഷിണേന്ത്യൻ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ ലിംഗ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പ്രയോഗം.
- സിനിമാ പഠനങ്ങളിലെ പുതിയ ആശയങ്ങൾ: പ്രാദേശിക സിനിമയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആഗോള സിനിമാ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പ്രയോഗവും പരിഷ്കരണവും.
- സാംസ്കാരിക പഠനങ്ങളിലേക്കുള്ള സംഭാവന: സിനിമയും സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനസ്സിലാക്കൽ.

5.2. പ്രായോഗിക പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

- സിനിമാ നിർമാണ വ്യവസായത്തിലുള്ള സ്വാധീനം: കൂടുതൽ പുരോഗമനപരമായ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങൾക്കുള്ള ആഹ്വാനം.
- വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലെ പ്രയോഗം: മീഡിയ സാക്ഷരതയ്ക്കും ലിംഗ സമത്വ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുമുള്ള സൂചനകൾ.
- സാംസ്കാരിക നയത്തിലെ സ്വാധീനം: സിനിമാ നയങ്ങളിലും സാംസ്കാരിക പ്രോത്സാഹന പദ്ധതികളിലും ലിംഗ കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെ സംയോജനം.

6. ഉപസംഹാരം

ആധുനിക മലയാള സിനിമയിലെ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ വിവിധ മാറ്റങ്ങളുടെയും തുടർച്ചകളുടെയും പ്രതിഫലനമാണ്. 2000-കൾ മുതലുള്ള കാലയളവിൽ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ കൂടുതൽ സങ്കീർണവും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതുമായ ചിത്രീകരണം, പുരുഷത്വത്തിന്റെ പുനർനിർവചനം, സാമൂഹിക വിഷയങ്ങളിലേക്കുള്ള കൂടുതൽ തുറന്ന സമീപനം എന്നിവയിലൂടെ പുരോഗതിയുടെ സൂചനകൾ കാണാവുന്നതാണ്.

എന്നിരുന്നാലും, ക്വിയർ പ്രതിനിധാനത്തിന്റെ പരിമിതത, വാണിജ്യ പരിഗണനകളുടെ സ്വാധീനം, വൈവിധ്യമാർന്ന സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തമായ പ്രതിനിധാനം തുടങ്ങിയ വെല്ലുവിളികൾ ഇപ്പോഴും നിലവിലുണ്ട്.

ഈ പഠനത്തിന്റെ കണ്ടെത്തലുകൾ മലയാള സിനിമ എന്നത് കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ലിംഗ രാഷ്ട്രീയത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രധാന സാംസ്കാരിക ശക്തിയാണെന്ന് സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. ഭാവിയിലെ ഗവേഷണങ്ങൾക്കും പ്രായോഗിക ഇടപെടലുകൾക്കും ഈ പഠനം അടിത്തറ നൽകുന്നു.

സിനിമയിലെ ലിംഗ പ്രതിനിധാനങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള തുടർ പഠനങ്ങൾ മലയാള സിനിമയുടെ സാമൂഹിക ദൗത്യത്തെ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിന് സഹായിക്കും. കൂടുതൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും പ്രതിനിധാനപരവുമായ സിനിമകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലൂടെ കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ലിംഗ സമത്വത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ സിനിമയുടെ സംഭാവന കൂടുതൽ കാര്യമായിരിക്കും.

റഫറൻസുകൾ

1. Butler, Judith. Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity. New York: Routledge, 1990.
2. Mulvey, Laura. "Visual Pleasure and Narrative Cinema." Screen 16, no. 3 (Autumn 1975): 6-18.
3. Hall, Stuart. "Encoding/Decoding." In Culture, Media, Language: Working Papers in Cultural Studies, 1972-79, edited by Stuart Hall, Dorothy Hobson, Andrew Lowe, and Paul Willis, 128-138. London: Hutchinson, 1980.
4. Bhabha, Homi K. The Location of Culture. London: Routledge, 1994.

INTERNATIONAL JOURNAL OF INDIAN LANGUAGE RESEARCH STUDIES (IJILRS)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: ISSN Print:
EDUSCHOOL ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

நவீன தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்கள்: அடையாள உருவாக்கம், சார்ந்திருத்தல் மற்றும் கலாச்சார மாற்றங்களின் பேச்சுவழக்குகள்

P. Maheswari

Assistant Professor & Head, Department of Tamil, Nirmala College for Women Coimbatore, Tamil Nadu, India.

Article information
Received: 16th June 2025
Received in revised form: 8th July 2025
Accepted: 27th August 2025
Available online: 25th September 2025
Volume: 1
Issue: 1
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17200437

Abstract

This research paper examines the depiction of immigrant experiences in contemporary Tamil novels. It analyses how authors deal with themes of displacement, cultural negotiation and identity formation in transnational contexts. Through a careful textual analysis of selected works from the late twentieth and early twenty-first centuries, this study investigates how Tamil novelists express the complex emotional, psychological and social dimensions of immigration. The analysis demonstrates that these literary works function as sites of cultural memory and resistance.

சுருக்கம்

இந்த ஆய்வுக்கட்டுரை சமகால தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்களின் சித்தரிப்பை ஆராய்கிறது. இடப்பெயர்வு, கலாச்சார பேச்சுவார்த்தை மற்றும் பன்னாட்டு சூழல்களில் அடையாள உருவாக்கம் ஆகிய கருப்பொருள்களை ஆசிரியர்கள் எவ்வாறு கையாள்கின்றனர் என்பதை இக்கட்டுரை பகுப்பாய்வு செய்கிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி மற்றும் இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படைப்புகளின் நுணுக்கமான உரை பகுப்பாய்வின் மூலம், தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் குடியேற்றத்தின் சிக்கலான உணர்வு, உளவியல் மற்றும் சமூக பரிமாணங்களை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றனர் என்பதை இந்த ஆய்வு விசாரிக்கிறது. இந்த இலக்கியப் படைப்புகள் கலாச்சார நினைவு மற்றும் எதிர்ப்பின் தளங்களாக செயல்படுகின்றன என்பதை பகுப்பாய்வு நிரூபிக்கிறது.

முக்கிய சொற்கள்:- குடியேற்றம், தமிழ் நாவல், அடையாளம், கலாச்சார மாற்றம், புலம்பெயர்ந்தோர், பன்னாட்டுத்துவம்

1. அறிமுகம்

இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டின் உலகமயமாக்கப்பட்ட உலகில், குடியேற்றம் என்பது மனித அனுபவத்தின் மையக்கருவாக விளங்குகிறது. தமிழ் இலக்கிய உலகில், குறிப்பாக நவீன நாவல் வடிவத்தில், இந்த அனுபவம் பல்வேறு கலாச்சார, உளவியல்

மற்றும் சமூக சிக்கல்களுடன் சித்தரிக்கப்படுகிறது। குடியேற்ற அனுபவம் என்பது வெறும் புவியியல் இடமாற்றம் மட்டுமல்ல; அது அடையாள மறுசீரமைப்பு, கலாச்சார பேச்சுவார்த்தை மற்றும் உளவியல் மாற்றங்களின் சிக்கலான செயல்முறையாகும்.

தமிழ் நாவல்கள் இந்த அனுபவத்தை முன்வைக்கும் விதம், புலம்பெயர்ந்தோர் சமூகத்தின் வேதனைகள், ஏக்கங்கள் மற்றும் தழுவல் உத்திகளை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகள், குடியேற்றத்தின் வேவ்வேறு அம்சங்களை - பொருளாதார தேவையிலிருந்து அரசியல் நிர்பந்தம் வரை, கல்வி வாய்ப்புகளிலிருந்து குடும்ப மீள்ஒன்றிணைவு வரை - ஆராய்கின்றன.

இந்த ஆய்வின் முக்கிய நோக்கம், நவீன தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை பகுப்பாய்வு செய்வதாகும். இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காக, பின்காலனித்துவ கோட்பாடு மற்றும் புலம்பெயர்ந்தோர் ஆய்வுகளின் கண்ணோட்டத்தைப் பயன்படுத்தி, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாவல்களின் நுணுக்கமான வாசிப்பை மேற்கொள்வோம்.

2. ஆராய்ச்சிக் கேள்வி

நவீன தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் குடியேற்றத்தின் பல்பரிமாண அனுபவங்களை எவ்வாறு சித்தரிக்கின்றனர், மற்றும் உலகமயமாக்கல் மற்றும் பன்னாட்டு இயக்கத்தின் பின்னணியில் இடப்பெயர்வு மற்றும் மீள்குடியேற்றத்தின் உளவியல், கலாச்சார மற்றும் சமூக பரிமாணங்களை எவ்வாறு ஆராய்கின்றனர்?

3. கோட்பாட்டு அடித்தளம்

3.1 பின்காலனித்துவ புலம்பெயர்வு கோட்பாடு

குடியேற்ற அனுபவங்களை புரிந்துகொள்வதற்கு பின்காலனித்துவ கோட்பாடு அடிப்படையான கண்ணோட்டத்தை வழங்குகிறது. ஹோமி பாபாவின் 'கலப்பினத்தன்மை' (hybridity) கருத்தும், எட்வர்ட் சயீத்தின் 'நாடுகடந்த அறிவுஜீவி' கருத்தும் இந்த பகுப்பாய்வுக்கு முக்கியமானவை.[1,2] இந்த கோட்பாட்டாளர்கள் புலம்பெயர்வு அனுபவத்தை கலாச்சார மூலதனத்தின் மறுமொழிபெயர்ப்பு மற்றும் அடையாள மறுசீரமைப்பின் சிக்கலான செயல்முறையாக கருதுகின்றனர்.

அவ்தார் பிராஹ்வின் புலம்பெயர்ந்தோர் பற்றிய ஆய்வு, குடியேற்றம் என்பது 'வீட்டின்' கருத்தை மறுவரையறை செய்யும் செயல்முறை என்று வாதிடுகிறது.[3] தமிழ் நாவல்கள் இந்த மறுவரையறையின் வேதனையையும் வாய்ப்பையும் ஆராய்கின்றன.

3.2 நினைவு மற்றும் கலாச்சார அடையாளம்

பியர் நோராவின் 'நினைவின் இடங்கள்' (lieux de mémoire) கருத்து, புலம்பெயர்ந்தோர் எவ்வாறு கலாச்சார நினைவை பராமரிக்கின்றனர் என்பதை புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.[4] தமிழ் நாவல்கள் மொழி, உணவு, பண்டிகைகள் மற்றும் சமூக நடைமுறைகளை நினைவின் இடங்களாக பயன்படுத்துகின்றன.

4. பகுப்பாய்வு

4.1 இடமாற்றத்தின் உளவியல்

நவீன தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவம் முதன்மையாக உளவியல் இடமாற்றமாக சித்தரிக்கப்படுகிறது. சுந்தர ராமசாமியின் 'ஒரு புளியமரத்தின் கதை'யில், குடியேற்றத்தின் தாக்கம் தலைமுறைகளை கடந்து செல்லும் வகையில் வெளிப்படுகிறது.[5] நாவலின் பாத்திரங்கள் புதிய சூழலில் தங்களை தகவமைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கும்போது, அவர்களின் உள்மனத்தில் நிலவும் சிக்கல்கள் விரிவாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

4.2 மொழியியல் அடையாள நெருக்கடி

தமிழ் நாவல்களில் மொழி என்பது வெறும் தொடர்பாடல் கருவி மட்டுமல்ல; அது கலாச்சார அடையாளத்தின் அடிப்படையாகவும் விளங்குகிறது. மொழிபெயர்ப்பு மற்றும் மொழிக் கலப்பின் செயல்முறைகள், குடியேற்ற அனுபவத்தின் முக்கிய அம்சங்களாக இந்த நாவல்களில் தோன்றுகின்றன.

4.3 கலாச்சார பேச்சுவார்த்தை

நவீன தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்றம் கலாச்சார மோதல் மற்றும் ஒன்றிணைவின் தளமாக வெளிப்படுகிறது. நாவலின் பாத்திரங்கள் புதிய கலாச்சார சூழலின் அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகும்போது, அவர்கள் தங்களின் அடிப்படை மதிப்புகளை மறுஆய்வு செய்ய நேர்கிறது.

4.4 தலைமுறை இடைவெளி

குடியேற்ற குடும்பங்களில் தலைமுறைகளுக்கிடையிலான பிளவு, பல தமிழ் நாவல்களின் மையக் கருப்பொருளாக விளங்குகிறது. பெருமாள் முருகனின் 'மாதொருபாகன்' போன்ற நாவல்களில், முதல் தலைமுறை குடியேறியவர்களின் அனுபவம் அவர்களின் குழந்தைகளின் அனுபவத்திலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகிறது என்பது விவரிக்கப்படுகிறது.[6]

4.5 பொருளாதார மற்றும் சமூக இடமாற்றம்

தமிழ் நாவல்களில், குடியேற்றம் பொருளாதார வாய்ப்புகளுக்கான தேடலாகவும், சமூக அந்தஸ்து மாற்றத்தின் சாதனமாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறது. இதே நேரத்தில், இந்த பொருளாதார நன்மைகள் கலாச்சார இழப்புகளுடன் வருவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

5. விளக்கம்

நவீன தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்களின் சித்தரிப்பு பல முக்கிய பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது:

5.1 சிக்கலான அடையாள உருவாக்கம்

இந்த நாவல்கள் குடியேற்றத்தை ஒரேவிதமான அனுபவமாக சித்தரிப்பதில்லை. மாறாக, வர்க்கம், பாலினம், வயது மற்றும் கல்வி போன்ற காரணிகளின் அடிப்படையில் வேறுபட்ட அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

5.2 கலாச்சார நகர்வு மற்றும் தக்கவைப்பு

தமிழ் நாவல்கள் கலாச்சார மாற்றத்தை இருதரப்பு செயல்முறையாக சித்தரிக்கின்றன. புலம்பெயர்ந்தோர் புதிய கலாச்சாரத்தை தழுவுவது மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் தங்களின் கலாச்சாரத்தையும் புதிய சூழலுக்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைக்கின்றனர்.

5.3 நினைவு மற்றும் ஏக்கத்தின் அரசியல்

இந்த நாவல்களில் நினைவு என்பது வெறும் கடந்தகால நினைவல்ல; அது நிகழ்கால அடையாளத்தை கட்டமைக்கும் செயல்திறன் மிக்க சக்தியாக செயல்படுகிறது.

6. தாக்கங்கள்

6.1 இலக்கியக் கோட்பாட்டிற்கான பங்களிப்பு

தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்களின் ஆய்வு, நெடுங்காலமாக மேற்கத்திய அனுபவங்களை மையமாகக் கொண்ட புலம்பெயர்வு கோட்பாட்டிற்கு முக்கிய

பங்களிப்பை வழங்குகிறது. தமிழ் கலாச்சாரத்தின் குறிப்பிட்ட அம்சங்கள், உலகளாவிய குடியேற்ற அனுபவங்களின் புரிதலை விரிவுபடுத்துகின்றன.

6.2 சமூக மற்றும் கலாச்சார தாக்கங்கள்

இந்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் தமிழ் புலம்பெயர் சமூகத்தின் அடையாள அரசியலுக்கு முக்கிய ஆதாரங்களாக விளங்குகின்றன. அவை கலாச்சார கொள்கை வகுப்பு மற்றும் சமூக ஒன்றிணைவு திட்டங்களுக்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்க முடியும்.

7. முடிவுரை

நவீன தமிழ் நாவல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்களின் சித்தரிப்பு, உலகமயமாக்கப்பட்ட உலகில் கலாச்சார அடையாளம் மற்றும் சார்ந்திருத்தலின் சிக்கலான இயல்புகளை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த நாவல்கள் குடியேற்றத்தை ஒற்றை பரிமாண அனுபவமாக சித்தரிப்பதைத் தவிர்த்து, அதன் பல்பரிமாண தன்மையை அதன் முழு சிக்கலுடன் ஆராய்கின்றன.

இந்த இலக்கிய படைப்புகளின் முக்கிய பங்களிப்பு, குடியேற்ற அனுபவத்தின் உணர்ச்சிபூர்வமான மற்றும் உளவியல் பரிமாணங்களை சமூகவியல் மற்றும் பொருளாதார கண்ணோட்டங்களுடன் ஒருங்கிணைப்பதாகும். அவை நமக்கு காட்டுகின்றன என்னவென்றால், குடியேற்றம் என்பது வெறும் இடமாற்றம் அல்ல; அது மனித அடையாளத்தின் அடிப்படையான மறுசீரமைப்பாகும்.

எதிர்கால ஆய்வுகள் இந்த இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை சமகால டிஜிட்டல் மீடியா மற்றும் புதிய தொழில்நுட்ப சூழல்களில் குடியேற்ற அனுபவங்கள் எவ்வாறு மாறுகின்றன என்பதுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயலாம். மேலும், பாலின, வர்க்கம் மற்றும் சாதி போன்ற கூடுதல் சமூக அடையாளங்களின் வேறுபாடுகளை கருத்தில் கொண்ட விரிவான ஆய்வுகளும் தேவைப்படுகின்றன.

நூல் பட்டியல்

1. Bhabha, Homi K. *The Location of Culture*. London: Routledge, 1994.
2. Said, Edward W. *Representations of the Intellectual*. New York: Pantheon Books, 1994.
3. Brah, Avtar. *Cartographies of Diaspora: Contesting Identities*. London: Routledge, 1996.
4. Nora, Pierre. "Between Memory and History: Les Lieux de Mémoire." *Representations*, no. 26 (1989): 7–24.
5. Sundara Ramasamy. *Oru Puliyamarathin Kadhai (The Story of a Tamarind Tree)*. Chennai: Kizhakku Pathippagam, 1966.
6. Perumal Murugan. *Madhorubagan (One Part Woman)*. Chennai: Kalachuvadu Publications, 2010.

INTERNATIONAL JOURNAL OF INDIAN LANGUAGE RESEARCH STUDIES (IJILRS)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: ISSN Print:

ಕನ್ನಡ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ

Shivaraj G

Research Scholar, Srinivas University, Mangaluru, India.

Article information

Received: 6th June 2025
Received in revised form: 9th July 2025
Accepted: 14th August 2025
Available online: 25th September 2025

Volume:1
Issue:1
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17205021

Abstract

Kannada folk theatre represents a vibrant and diverse tradition that reflects the cultural, social, and religious ethos of Karnataka. Rooted in oral traditions, these performances combine storytelling, music, dance, and drama to convey moral, historical, and mythological themes to rural audiences. Forms such as Yakshagana, Bayalata, Sannata, Dollu Kunitha, Togalu Gombeyaata (puppet theatre), and Harikathe embody the region's folk consciousness and serve as both entertainment and education.Unlike classical theatre, Kannada folk theatre is often performed in open spaces, village squares, or temple premises, making it accessible to all strata of society. Performers use vibrant costumes, exaggerated gestures, rhythmic dialogue delivery, and live music to engage audiences. The themes often reflect a synthesis of local beliefs and pan-Indian epics, including stories from the Ramayana, Mahabharata, and Puranas, while also addressing contemporary issues like justice, morality, and social harmony.More than just an artistic expression, Kannada folk theatre is a living cultural archive, preserving language, dialects, customs, and oral history. It plays a significant role in fostering community identity and continuity of tradition. However, modernization and the decline of rural patronage pose challenges to its survival, calling for renewed interest, documentation, and preservation efforts.

ಂಛುಣಡಿಚಿಛಿಣ

ಏಚಿಟಟಿಚಿಜಚಿ ಜಿಂಟಇ ಣುಜಚಿಣಡಿಜ ಡಿಜಠಿಡಿಜಜಜಟಿಣ ಚಿ ತುಭಡಿಚಿಟಿಣ ಚಿಟಿಜ ಜುತಜಡಿಜ ಣಡಿಚಿಜುಣುಂಟ ಣುಚಿಣ ಡಿಜಜಿಟಜಛಿಣ ಣುಜ ಛಿಣಟಣಣಾಡಿಚಿಟ,¸ ಠಛಿಚಿಟ, ಚಿಟಿಜ ಡಿಜಟುರುಂಣಾ ಜಣುಂ ಠಜಿ ಏಚಿಡಿಟಿಚಿಣಚಿಇಚಿ. ಖಂಂಣಜಜ ಏಟಿ ಠಡಿಚಿಟ ಣಡಿಚಿಜುಣುಂಟ, ಣುಜಜ ಠಿಜಡಿಜಿಂಡಿಟಚಿಟಿಛಿಜ ಛಿಂಟಭುಟಿಜ ¸ಣಂಡಿಥಿಣಜಟಟುಟಿಂ, ಟಣುಛಿ, ಜಚಿಟಿಛಿಜ, ಚಿಟಿಜ ಜಡಿಚಿಟಚಿ ಣಂ ಛಿಂಟಿತಜಥಿ ಟಂಡಿಚಿಟ, ಝಣಂಡಿಛಿಚಿಟ, ಚಿಟಿಜ ಟಥಿಣುಂಟಂರುಛಿಚಿಟ ಣುಜಟಜ ಣಂ ಡಿಣಾಡಿಚಿಟ ಚಿಣಾಜುಜಟಿಛಿಜ. ಈಂಡಿಟ ¸ಣಾಛಿ ಛಿ ಜಚಿಇುಚಿಂಚಿಟಿಚಿ, ಃಚಿಥಿಚಿಟಚಿಣಚಿ, ಖಚಿಟಿಟಿಚಿಣಚಿ, ಆಂಟಟಣ ಏಣಾಟಿಣುಚಿ, ಖಿಂರಚಿಟಣ ಉಂಟಭಜಥಿಚಿಚಿಣಚಿ (ಠಣಾಠಿಠಿಜಣ ಣುಜಚಿಣಡಿಜ), ಚಿಟಿಜ ಊಚಿಡಿಇಚಿಣುಜ ಜಟಭಂಜಥಿ ಣುಜ ಡಿಜರುಂಟ' ಜಿಂಟಇ ಛಿಂಟಛಿಂಣಾಟಜ ಚಿಟಿಜ¸ ಜಡಿತಜ ಛಿ ಛಂಣು ಜಟಿಣಜಡಿಣಚುಟಿಟಜಟಿಣ ಚಿಟಿಜ ಜಜಣಾಛಿಚಿಣುಂಟ.ಗಟಿಟುಇಜ ಛಿಟಚುಛಿಚಿಟ ಣುಜಚಿಣಡಿಜ, ಏಚಿಟಟಿಚಿಜಚಿ ಜಿಂಟಇ ಣುಜಚಿಣಡಿಜ ನ ಠಜಿಣಜಟ ಠಿಜಡಿಜಿಂಡಿಟಜಜ ಏಟಿ ಠಠಿಜಟ¸ ಠಿಚಿಛಿಜ, ತುಟಟಚಿಂಜ¸ ಡಣಾಚಿಡಿಜ, ಠಡಿ ಣಜಟಠಿಟಜ ಠಿಡಿಜಟುಜ, ಟಚಿಇುಟಿಂ ಏಣ ಚಿಛಿಛಿಜುಛಟಜ ಣಂ ಚಿಟಟ¸ ಣಡಿಚಿಣಚಿ ಠಜಿ ¸ಠಛಿಜಣಥಿ. ಕಜಡಿಜಿಂಡಿಟಜಡಿ ಣಾಜ ತುಭಡಿಚಿಟಿಣ ಛಿಂಣಣಾಟಜ, ಜಥಚಿಂರಜಡಿಚಿಣಜಜ ರಜಣಣಾಡಿಜ, ಡಿಥಿಣುಟುಛಿ ಜುಚಿಟಂರಣಾಜ ಜಜಟುತಜಡಿಥಿ, ಚಿಟಿಜ ಟುತಜ ಟಣುಛಿ ಣಂ ಜಟಿರಚಿಂಜ ಚಿಣಾಜುಜಟಿಛಿಜ. ಖಿುಜ ಣುಜಟಜ ಠಜಿಣಜಟ ಡಿಜಜಿಟಜಛಿಣ ಚಿ¸ ಥಿಟಿಣುಜು ಠಜಿ ಟಂಛಿಚಿಟ ಛಜಟುಜಛಿ ಚಿಟಿಜ ಠಿಚಿಟಿ–ಋಟಿಜುಚಿಟ ಜಠಿಛಿ, ಏಟಿಛಿಟಣಾಜುಟಿಂ¸ ಣಂಡಿುಜ ಜಿಡಿಂಟ ಣುಜ ಖಚಿಟಚಿಥಿಚಿಟಿಚಿ, ಒಚುಚಿಛುಚಿಡಿಚಿಣಚಿ, ಚಿಟಿಜ ಕಣಾಡಿಚಿಟಿಛಿ, ತುಟಜ ಚಿಟಂ ಚಿಜಜಡಿಜುಟಿಂ ಛಿಂಟಿಣಜಟಠಿಂಡಿಚಿಡಿಥಿ ಏಣಾಜ ಟುಇಜ ರಿಣಾಣುಛಿಜ, ಟಂಡಿಚಿಟುಣಥಿ, ಚಿಟಿಜ¸ ಠಛಿಚಿಟ ಏಚಿಡಿಟಂಟಿಥಿ.ಒಂಡಿಜ ಣುಚಿಟ ರಿಣಾಣ ಚಿಟ ಚಿಡಿಣುಣುಛಿ ಜಥಠಿಡಿಜುಂಟ, ಏಚಿಟಟಿಚಿಜಚಿ ಜಿಂಟಇ ಣುಜಚಿಣಡಿಜ ನ ಚಿ ಟುತುಟಿಂ ಛಿಣಟಣಣಾಡಿಚಿಟ ಚಿಡಿಛಿುತಜ, ಠಿಡಿಜಜಡಿತುಟಿಂ ಟಚಿಟಿಂಣಾಚಿಂಜ, ಜುಚಿಟಜಛಿಣ, ಛಿಣಾಣಂಟ, ಚಿಟಿಜ ಠಡಿಚಿಟ ಝಣಂಡಿಥಿ. ಋಣ ಠಿಟಚಿಥಿ ಚಿ ¸ಏಂಟುಜಿಛಿಚಿಟಿಣ ಡಿಂಟಜ ಏಟಿ ಜಿಂಣಜಡಿಟಿಂ ಛಿಂಟಟಣಾಟಿಣಥಿ ಏಜಜಟಿಣುಥಿ ಚಿಟಿಜ ಛಿಂಟಿಣುಟಿಣಾಥಿ ಠಜಿ ಣಡಿಚಿಜುಣುಂಟ. ಊಂತಿಜತಜಡಿ, ಟಂಜಜಡಿಟುದಚಿಣುಂಟ ಚಿಟಿಜ ಣುಜ ಜಜಛಿಟುಟಜ ಠಜಿ ಡಿಣಾಡಿಚಿಟ ಠಿಚಿಣಡಿಂಟಚಿಂಜ ಠಿಂಜ ಛಿುಚಿಟಟಜಟಿಂಜ ಣಂ ಏಣ ¸ಣಾಡಿತುತಚಿಟ, ಛಿಚಿಟಟುಟಿಂ ಜಿಂಡಿ ಡಿಜಟಿಜತಿಜಜ ಏಟಿಣಜಡಿಜಣ, ಜಂಛಿಣಾಟಜಟಿಣಚಿಣುಂಟ, ಚಿಟಿಜ ಠಿಡಿಜಜಡಿತಚಿಣುಂಟ ಜಜಿಜಿಂಡಿಣ.

ಮುಖ್ಯಪದಗಳು: - ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ , ಭಂಡ್ ಪಥೇರ್ , ಸಾಂಗ್ ಅಥವಾ ಸ್ವಾಂಗ್ , ನೌಟಂಕಿ , ಭಾವೈ , ಕೃಷ್ಣಾತ್ತಮ್

1. ಪೀಠಿಕೆ:

ಕನ್ನಡ ರಂಗಭೂಮಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಾಗ ಪೂರಕವಾಗಿ ನಾಟಕದ ಪ್ರಾಚೀನ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. 'ನಾಟ್ಯ' ಎಂಬ ಪದವು 'ನಟ್' ಧಾತುವಿನಿಂದ ಆದದ್ದು, 'ನಟ್' ಎಂದರೆ 'ಕುಣಿ' ಎಂದು ಅರ್ಥ. ಆದ್ದರಿಂದ 'ನೃತ್ಯ', 'ನೃತ್ಯ ನಾಟಕ' ಎಂಬ ಎಲ್ಲಾ ಶಬ್ದಗಳಿಗೂ ಮೂಲತಃ ಕುಣಿತ ಎಂದೇ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಕುಣಿತ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದ ನಾಟ್ಯ ಅಥವಾ ನಾಟಕವು ಕ್ರಮೇಣ ಸಂಭಾಷಣೆ ಹಾಗೂ ಸಂಗೀತ ಪರಿಕರಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾಟಕವೆನಿಸಿತು.

ನಾಟಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪ್ರಾಚೀನವಾದುದ್ದು ರಂಗಭೂಮಿ. ಈ ಮಾತಿಗೆ ಹಲವಾರು ದಾಖಲೆಗಳು ಆಧಾರವನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಆಧಾರಗಳೂ ಅನೇಕ ಇವೆ.

ಯಾವುದೇ ದೇಶದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಹೊರಟಾಗ ಮೊತ್ತ ಮೊದಲ ಆಕಾರವಾಗಿ 'ಜಾನಪದ'ವೇ ಕಣ್ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ, ಬರವಣಿಗೆ ಏನೇನೂ ಇಲ್ಲದ ಕಾಲದಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಆಯಾ ದೇಶದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದು ಜಾನಪದವೇ. ಅದು ಕಲೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು ಅಥವಾ ಸಾಹಿತ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಇರಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇರಬಹುದು. ನಾಟಕ, ರಂಗಭೂಮಿ ಇವು ಸಂಕೀರ್ಣ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಇವುಗಳ ಉಲ್ಲೇಖಗಳು ಅಂದಿನ ಜನರ ಜೀವನವನ್ನೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುತ್ತವೆ.

ಕರ್ನಾಟಕದ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಗೆ ಉಜ್ವಲ ಪರಂಪರೆಯಿದ್ದು ಇದು ಕರ್ನಾಟಕದ ಉದ್ದಲಕ್ಕೂ ಹರಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕರಾವಳಿ ತೀರದಲ್ಲಿ ಯಕ್ಷಗಾನ, ಪಡುವಲಪಾಯವೆಂದೂ ಕರೆಸಿಕೊಂಡರೆ, ಹಳೆ ಮೈಸೂರು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡಾಟ, ಬಯಲಾಟಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತವಿದೆ. ಯಾರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅದರ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ದೇವರುಗಳ ಆರಾಧನೆಯಾಗಿದೆ. ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ ಇಡಿಯಾಗಿ ಸಾಮನ್ಯರ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಸಾಮನ್ಯರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬದುಕಿನ ಜೀವಂತ ಸೃಷ್ಠಿಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊ ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವದಲ್ಲಿಯೂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಥಾನವಿದ್ದು, ದೇವರನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಿ, ಜೀವನವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕತೆಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತಿಸುವುದು ಅನೇಕ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ದೇವರುಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ ಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಮರಂಜೆಗಾಗಿ ಹ ಹರಿದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವ ಹೀಗೆ ದೇವರುಗಳನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಮನರಂಜನೆಗಾಗಿ ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವ ಕುಣಿತಗಳಲ್ಲಿ ನಾಟಕದ ಮುಲ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಕುಣಿತವೇ ನಾಟಕವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾದರೂ ನಾಟಕದ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಧಿಗಳು, ಆಚರಣೆಗಳು ಮತ್ತು ಕುಣಿತಗಳು ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ನಮ್ಮ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಬಯಲಾಟಗಳ ಪೂರ್ವ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ದೇವತಾಸ್ತುತಿ, ಪೂಜಾ ವಿಧಿಗಳು, ಕುಣಿತಗಳು, ಧಾರ್ಮಿಕ ಆರಾಧನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿಯೇ ನಾಟಕ ಹುಟ್ಟಿತೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸುವ ಪ್ರಾಚೀನ ಅವಶೇಷಗಳು ಎಂಬುದು ಸರ್ವವಿದಿತವಾಗಿದೆ.

2. ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಹುಟ್ಟು:

ಐತಿಹಾಸಿಕವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, 15–16 ನೇ ಶತಮಾನದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮಿತು. ಅದು ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಹೊರ ಹೊಮಮ್ಮಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿತು. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಇವು ಜನರಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದವು. ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಧರ್ಮ, ಸ್ಥಳೀಯ ದಂತ ಕಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಪುರಾಣ ಕಥೆಗಳ ಸುತ್ತ ಸುತ್ತುತ್ತವೆ. ನಂತರ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾಲದೊಂದಿಗೆ ಇದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜಾತ್ಯಾತೀತವಾಯಿತು. ಮತ್ತು ಪ್ರಣಯ ಮತ್ತು ಶೌರ್ಯದ ಜಾನಪದ ಕಥೆಗಳು ನತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ವೀರರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಯ ಖಾತೆಯ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

2.1 ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ:

ಕನ್ನಡ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸುವಾಗ ಹಲವಾರು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಿನ್ನತೆಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಯಕ್ಷಗಾನ, ದೊಡ್ಡಾಟ, ಬಯಲಾಟ, ಸಣ್ಣಾಟ, ತೊದಲು ಗೊಂಬೆಯಾಟ, ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಜನಪದ ರಂಗ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ದೇವತೆಗಳ ಆರಾಧನೆಗಾಗಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಕುಣಿತಗಳಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತವೆ. ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಯಲ್ಲವ್ವನ ಭಕ್ತರು ಅವಳ ಕಥೆನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ, ಹಾಡುತ್ತಾ, ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಆರಾಧಿಸಿದರೆ ಶಿವನ ಭಕ್ತರು 'ಪುರುವಂತಿಕೆ' ಕುಣಿತವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಕುಣಿತದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಾಳ, ಸಂಭಾಳ, ತುಂತುಣಿ, ಚೌಡಿಕೆ ಮೊದಲಾದ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ನೃತ್ಯ, ಗೀತೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಭಿನಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಉತ್ತರದ ಜನಪದ ಆಚರಣೆಯಾದರೆ, ಇನ್ನುಳಿದ ದಕ್ಷಿಣ ಕರಾವಳಿ ಭಾಗದಲ್ಲಿ 'ಭೂತರಾಧನೆ' 'ಕೋಲಾ' ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದ್ದು, ಇದರಲ್ಲಿ ನಾಗಪೂಜೆ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿದೆ. 'ನಾಗಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ 'ಪಾತ್ರ' ನಗಾನ ನೃತ್ಯರಾಧಕ, ನಾಗಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯದ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಈತ ಸರ್ಪವನ್ನು ಕೇಳಿಸುವುದು, ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸುವುದು ನಾಗತಿಯನ್ನು ಅನುಕರಿಸುವುದು ಮುಂತಾದ ಸುಂದರ ಅನುಕರಣೆಗಳನ್ನು ತನ್ಮಯವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ನೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾಗಿ ಸರ್ಪಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕೆಲವು ಹಾಡುಗಳೂ ಉಂಟು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಆರಾಧನಾ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಲವಾರು ವಿದ್ವಾಂಸರು ಈ ಜನಪದ ಕಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಕುರುಹುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಉತ್ಸವಗಳ ನಿಮಿತ್ತ ಈ ಕಲಾಮೇಳಗಳು ಜರುಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ. ಇವುಗಳ ಜನ ಮನವನ್ನು ರಂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಟ್ಟಾರೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಮನೋರಂಜನೆ ಈ ಎರಡೂ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ನಾಟಕ ಆಡುವವರಾಗಲಿ, ಆಡಿಸುವವರಾಗಲಿ, ಅದೊಂದು ವೃತ್ತಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾದ ಅಂಶವಾಗಿದೆ.

ಧರ್ಮ ದೇವತೆಗಳ ವಿಷಯದೊಂದಿಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಷಯಗಳು ಕೂಡಾ ಜನಪದ ಆಟಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಇದರ ಪ್ರದರ್ಶನ ವೈವಸ್ಥೆಯು ಶಿಷ್ಟರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದುದ್ದರಿಂದ, ಅಂದಿನಿಂದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾಣಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಕವಿಯು 'ನಾಡಾಡಿಗಳು', 'ನಾಟಕ'ವೆಂದೂ ಈ ಜನಸಾಮನ್ಯರ ನಾಟಕವನ್ನು ಕರೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಮಾಹಿತಿ ದೊರಕಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೂ ಹರಡಿರುವ ಜನಪದ ನಾಟಕಗಳು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಿನ್ನತೆಗೊಳಿಗೊಂದು ಎಷ್ಟೇ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಂಧಿಸಿರುವ ಅಂತರಂಗದ ಸೂತ್ರ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಐಕ್ಯ ಅದ್ಭುತವಾಗಿದೆ. ಕಥಾ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಪುರಾಣ ಪುರುಷ ಮಹಾ ಮಹಿಮರ ಚರಿತ್ರೆಗಳ ಆಯ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸದಾ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇವೆರಡೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಕಾಣಬಹುದು.

ಪೌರಾಣಿಕ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ 'ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ ಪಾರಿಜಾತ' ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ನಿದರ್ಶನವಾದರೆ, 'ಸಂಗ್ಯಾಬಾಳ್ಯ' ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ನಿದರ್ಶನಗಳೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಎನ್ಕೆಯವರು ಜಾನಪದವೇ ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ 'ಜೀವನಾಡಿ' ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಕರ್ನಾಟಕ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆಗೊಂಡು ಬೆಳೆದ ಮರಾಠಿ ರಂಗಭೂಮಿಯು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ನವೀನ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನದೇ ಆದ ಮಂಡಳಿಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಈ ಮರಾಠಿ ನಾಟಕ ಮಂಡಳಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ ಮುಂಬೈ ಪಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರವಾಸ ಕೈಗೊಂಡವು. ತಮ್ಮ ಝಗಮಗಿಸುವ ವೇಷಾಲಂಕಾರದಿಂದ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗವನ್ನು ತಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡವು. ಬಯಲಾಟ ಯಕ್ಷಗಾನಗಳನ್ನು ನೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಜನರು ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕಗಳಿಗೆ ಅತಿ ಬೇಗ ಮಾರು ಹೋದರು. ಭಾಷೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ಆ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ನೋಡುವಲ್ಲಿ ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ, ಕಾರಣ: ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಟಕಗಳು ನಮ್ಮ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲೂ ಅಥವಾ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುವಂಥಹ ನಾಟಕಗಳಾಗಿದ್ದವು.

ಕನ್ನಡವನ್ನು ಆಲಕ್ಷಿಸಿ ಇತರೆ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಮರುಳಾದ ಜನರನ್ನು ಮತ್ತು ಮರಾಠಿಯ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಗಿದ ಶಾಂತಕವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಗುಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪಾರ್ಸಿ ಮರಾಠಿಯವರ ಹೊಸ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ವೃತ್ತಿ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದರು.

ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ, ಫ್ಯಾಂಟೋ ಮೈಮ್ ವರ್ಷಿಫಿಕೇಷನ್, ಮಹಾಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ಬಲ್ಲಾಡ್ ಪಠಣ್, ಗ್ರಾಫಿಕ್ ಮತ್ತು ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಕಲೆಗಳು, ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಉತ್ಸವದ ರೈತರ ಅಂಶಗಳ ಸಮ್ಮೇಳನದೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಯೋಜಿತ ಕಲಾ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿದೆ. ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಗುರುತು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಮುಹಿಕ ಮನರಂಜನೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಇದು ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅಂತರ್ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಅಂತರ್ ಗುಂಪು ಮತ್ತು ಅಂತರ್ ಗ್ರಾಮ ಸಂವಹನದ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಾಧನಗಳಾಗಿ ಯುಗ ಯುಗಗಳವರೆಗೆ ಸಾಧನ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿ ಮೂಡಿಸಲು ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾಟಕೀಯ ಸಂದೇಶಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಲು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯನ್ನು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಇದು ಮಾನವ ಸಂವಹನದ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಔಪಚಾರಿಕ ಅಡೆ ತಡೆಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಜನರಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಮನವಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

2.2 ಭಾರತದ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ವಿಧಗಳು:

- **ಭಂಡ್ ಪಥೇರ್:** ಇದು ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿನ ಸಾಂಪ್ರಾದಾಯಿಕ ರಂಗಭೂಮಿ ಕಲೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯ, ಸಂಗೀತ ಮತ್ತು ನಟನೆ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ಸಂಯೋಜಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಸುರ್ನೈ, ನಾಗರಾ ಮತ್ತು ಥೋಲ್‌ನೊಂದಿಗೆ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕಲೆಯನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತೆರೆದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಪೂರ್ವ ನಿರ್ಧರಿತ ರಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ನವನವೀನತರೆಯೇ ಈ ಆಟದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆ. ಈ ಕಥೆಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಯವರ ಧಾರ್ಮಕ ಗುರುಗಳ ಜೀವನಾಧರಿತ ಕಥೆ. ಈ ನಾಟಕ ಜಾತ್ಯಾತೀತತೆಯ ಗುಣವನ್ನು ತೊರಿಸುತ್ತದೆ.
- **ಸಾಂಗ್ ಅಥವಾ ಸ್ವಾಂಗ್:** ಇದು ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶ, ರಾಜಸ್ಥಾನ, ಹರಿಯಾಣ ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ಮಾಲ್ವಾ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸುವ ಜಾನಪದದ ನೃತ್ಯ ರೂಪಕವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಭಾರತದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ರೂಪವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾಂಗ್ ನ ಎರಡು ಪ್ರಮುಖ ಶೈಲಿಗಳೆಂದರೆ ರೊಹ್ಟಾಕ್ ಮತ್ತು ಹಾತ್ರಾಸ್ ಪ್ರಮುಖವಾದ ತಮಾಶಾ ಹಾಗೂ ನೌಟಂಕಿ ಎಂಬ ಕಲೆಯು ಕೂಡಾ ಈ ಜಾನಪದ ನೃತ್ಯ ರಂಗಭೂಮಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ.
- **ನೌಟಂಕಿ:** ಇದು ಕುಡಾ ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಜಾನಪದ ನೃತ್ಯ ಕಲೆ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕೇಂದ್ರಗಳೆಂದರೆ ಕಾನ್ಪುರ, ಲಕ್ನೋ ಮತ್ತು ಹಾತ್ರಾಸ್ ಈ ಜಾನಪದ ನೃತ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಪುರುಷರು ಮಾತ್ರ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು ಕಾಲ ಉರುಳಿದಂತೆ ಮಹಿಳೆಯರು ಕುಡಾ ಜೊತೆಯಾದರು.
- **ರಾಸಲೀಲಾ:** ಇದು ಕೃಷ್ಣನ ದಂತ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಮಾಡುವಂತಹ ಜಾನಪದ ನಾಟಕ. ಈ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಕೃಷ್ಣ ಜನ್ಮಾಷ್ಟಮಿಯಂದು ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದ ಮಥುರಾ, ಬೃಂದಾವನಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಹೋಳಿ ಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಾರೆ.
- **ಭಾವೈ:** ಇದು ಗುಜರಾತಿನ ಸಾಂಪ್ರಾದಾಯಿಕ ರಂಗಭೂಮಿಯ ರೂಪ. ಈ ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಣಯದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ.
- **ಜಾತ್ರೆ:** ಜಾತ್ರೆ ಎಂಬುದು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ. ಅದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ಚೈತನ್ಯ ಮಹಾ ಪ್ರಭುಗಳಿಂದ. ಜಾತ್ರ ಜಾನಪದ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೊದ ಮೊದಲು ಸಂಗೀತದಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು ನಂತರ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು. ಇದರ ವಿಶೇಷತೆ ಎಂದರೆ ದೇವರುಗಳ ಗೌರವಾರ್ಥ ಜಾತ್ರೆಗಳು ಅಥವಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಮಾರಂಭಗಳನ್ನ ಸಹಾ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತದೆ.
- **ಮಾಚ್:** ಇದು ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ಸಾಂಪ್ರಾದಾಯಿಕ ರಂಗಭೂಮಿಯ ರೂಪವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಾಚ್ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣೆಗಿಂತ ಸಂಗೀತಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ನೀಡಿದೆ. ಈ ರಂಗಭೂಮಿಯ ರಾಗಗಳನ್ನು ರಂಗತ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.
- **ಭೋನಾ:** ಈ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಜಾನಪದ ಕಲೆಯು ಅಸ್ಸಾಂನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿತು. ಈ ಆಟವನ್ನು ಅಸ್ಸಾಂ, ಬಂಗಾಳ, ಒಡಿಶಾ, ಮಥುರಾ ಮತ್ತು ಬೃಂದಾವನ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ವಿಶೇಷತೆ ಎಂದರೆ ಈ ನಾಟಕವು ಸಂಸ್ಕೃತ ದಿಂದ ಆರಂಭವಾಗಿ ನಂತರ ಬ್ರಜ್ಬೋಲಿ ಹಾಗೂ ಅಸ್ಸಾಮಿ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

- **ತಮಾಶಾ:** ಇದು ಮಹರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಾಂಪ್ರಾದಾಯಿಕ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ. ಈ ನಾಟಕಗಳು ನೃತ್ಯದಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಇಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವರು ಸ್ತ್ರೀ ಯರೆ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಸ್ತ್ರೀ ಯನ್ನು ಮುರ್ಖಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.
- **ದಶವತಾರ:** ಇದು ಗೋವಾ ಮತ್ತು ಕಂಕಣಿ ಪ್ರದೇಶಗಳ ರಂಗಭೂಮಿಯ ರೂಪ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕಲಾವಿದರು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಹತ್ತು ಅವತಾರಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಲಾವಿದರು ಮರದ ಮತ್ತು ಪೇಪಿಯಾರ್ ಮಾಚೆ ಮುಖವಾಡಗಳನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಾರೆ.
- **ಕೃಷ್ಣಾತ್ತಮ್:** ಇದು ಕೇರಳದ ಜಾನಪದ ರಂಗ ಕಲೆ. ಇದು ಕ್ಯಾಲಿಕಟ್‌ನ ರಾಜ ಮನವಾಡ ಅವರ ರಾಜಾಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ಈ ನಾಟಕದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಕೃಷ್ಣನ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಮಾಡುವಂತವು.
- **ಮುದಿಯೆಟ್ಟು:** ಈ ರಂಗಕಲೆ ಕೂಡಾ ಕೇರಳಾದ ಸಾಂಪ್ರಾದಾಯಿಕ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕೇರಳಾದ ಕಾಳಿ ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಥೆಯ ವಿಶೇಷತೆ ಎಂದರೆ ಅಸುರ ದಾರಿಕಾನ ಮೇಲೆ ಭದ್ರಕಾಳಿ ದೇವಿಯು ಸಾಧಿಸಿದ ವಿಜಯದ ಕಥೆ.
- **ಕೂಡಿಯಾಟ್ಟಂ:** ಇದು ಕೂಡಾ ಕೇರಳಾದ ಸಾಂಪ್ರಾದಾಯಿಕ ಜಾನಪದ ರಂಗಕಲೆಗಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಈ ನಾಟಕ ರೂಪವು ಸಂಸ್ಕೃತ ರಂಗಭೂಮಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ಇದರ ವಿಶೇಷತೆ ಎಂದರೆ, ಇದನ್ನು ಒಳಾಂಗಣ ಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುವಂತದ್ದು ಹಾಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೈ ಸನ್ನೆಗಳು ಹಾಗೂ ಕಣ್ ಸನ್ನೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅಭಿನಯಿಸುವಂತದ್ದು.
- **ಯಕ್ಷಗಾನ:** ಇದು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಜಾನಪದ ರಂಗರೂಪ. ಇದನ್ನು ಅತೀ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ, ಉಡುಪಿ, ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕ ಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಪಶ್ಚಿಮ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುವಂತದ್ದು. ಇದು ಕೇರಳ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕದ ಗಡಿನಾಡಾದ ಕಾಸರಗೋಡಿನಲ್ಲು ಇದು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವಂತದ್ದು. ಯಕ್ಷಗಾನದಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯ, ಸಂಗೀತ, ಸಂಭಾಷಣೆ, ವೇಷಭೂಷಣ, ಮತ್ತು ರಂಗ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಯೋಜಿಸಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಶೈಲಿ ಮತ್ತು ರೂಪವನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಯಕ್ಷಗಾನವನ್ನು ಆಟ ಅಂತಲೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೂ ಯಕ್ಷಗಾನವು ಪೌರಾಣಿಕ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಮಾಡುವಂತದ್ದು. ಯಕ್ಷಗಾನದ ಪ್ರದರ್ಶನಗಳು ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಬೆಳಗ್ಗಿನವರೆಗೂ ಆಡುವಂತದ್ದು ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ.
- **ತೇರುಕೂತ್ತು.:** ಇದು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಅತ್ಯಂತ ಜನಪ್ರಿಯ ಜಾನಪದ ರಂಗಕಲೆ. ಶ್ರೀಲಂಕಾದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಮಾತನಾಡುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿನ ಜನರು ಕೂಡಾ ಇದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಅಭ್ಯಾಸ. ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಸುಗ್ಗಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಮಾರಿಯಮ್ಮನ (ಮಳೆ ದೇವತೆ) ವಾರ್ಷಿಕ ದೇವಾಲಯದ ಉತ್ಸವಗಳ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದ್ರೌಪದಿಯ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ದ್ರೌಪದಿಯ ಜೀವನ ಆಧರಿಸಿದ ನಾಟಕವಾಗಿದೆ.
- **ಹರಿಕಥೆ:** ಇದರ ಅರ್ಥ ಭಗವಂತನ ಕಥೆಯೆಂದು. ಇದು ಆಂದ್ರ ಪ್ರದೇಶ, ತಮಿಳುನಾಡು ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೂ ಇದು ಇರುವಂತದ್ದು. ಇದು ಕಥೆಯ ಮೂಲಕ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಬೆಳಗ್ಗಿನವರೆಗೂ ಹೇಳುವಂತದ್ದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಡಿನ ಮೂಲಕವು ಹೇಳುವುದು ರೂಢಿ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಪುರಾಣದ ಕಥೆಗಳನ್ನೇ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

3. ಉಪಸಂಹಾರ:

ಜಾನಪದ ರಂಗಕಲೆಗಳು ಭಾರತೀಯ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುವಂತವು. ಸ್ವತಹ ಹಳ್ಳಿಯವರೇ ಕಲಾವಿದರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಆಟಗಳನ್ನು ಹಬ್ಬ, ಜಾತ್ರೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಿಶೇಷದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಸ್ವತಃ ಹಳ್ಳಿಯವರೇ ಆದ ನಟರ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು, ಅನುಭವಗಳು, ಮತ್ತು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗಳಿಂದ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಗಳು ಬೆಳೆದವು. ಜನರು ತಮ್ಮ ತಕ್ಷಣದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅವರ ಅಂತರ್ಗತೌಆಗಿರುವ ಆಳವಾದ ರಚನೆಗಳ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಸಾಮೂಹಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಿಂದ ತಮ್ಮದೇ ರೀತಿ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ನಾಟಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿಕೊಂಡು ಆಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ಕಲೆಯು ಜನರ ನಿಜವಾದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪಾತ್ರದ ಕುರಿತು ನಡೆದ ಅನೇಕ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತರ್ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯರ್ವಿಚಾರ ಸಂಕೀರಣಗಳು ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರನ್ನು ಪ್ರೇರೆಪಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಮಾಹಿತಿಯ ತ್ವರಿತ ಪ್ರಸಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಸಮೂಹ ಮಾಧ್ಯಮದೊಂದಿಗೆ ಜಾನಪದ ರಂಗಭೂಮಿಯ ರೂಪಗಳನ್ನು ಸಂಯೋಜಿಸಲು ಸಲಹೆ ನೀಡಿತು.

ಆಕರ ಗ್ರಂಥ:

ಕನ್ನಡ ರಂಗಭೂಮಿ, ಡಾ. ಶ್ರೀಧರ್ ಹೆಗಡೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ಮುಕ್ತ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾಲಯ. (2011)

ಕರ್ನಾಟಕ ಜನಪದ ರಂಗಭೂಮಿ, ಚಕ್ಕರೆ ಶಿವಶಂಕರ್. ಕರ್ನಾಟಕ ಜಾನಪದ ಪರಿಷತ್ತು. (2008)

ನಾಟಕದ ನೆಲೆಗಳು, ಎಂ ಕಲ್ಬುರ್ಗಿ. ಬೆಳದಿಂಗಳ ಪ್ರಕಾಶನ (2011)

ಕನ್ನಡ ನಾಟಕ, ತ ಸು ಶಾಮರಾಯ. ಪ್ರತಿಭಾ ಪ್ರಕಾಶನ (1962)

INTERNATIONAL JOURNAL OF INDIAN LANGUAGE RESEARCH STUDIES (IJILRS)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: ISSN Print:
EDUSCHOOL ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

The Sacred Landscape: Nature as Cultural Repository and Spiritual Discourse in Indigenous and Tribal Literature of India

Chitra P. M

Assistant Professor, Department of English, Don Bosco College, Thrissur, India.

Article information

Received: 15th July 2025
Received in revised form: 2nd August 2025
Accepted: 15th September 2025
Available online: 25th September 2025

Volume:1
Issue: 1
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17205161

Abstract

This paper examines the multifaceted role of nature in the indigenous and tribal literature of India, arguing that natural elements function not merely as backdrop but as active agents in cultural preservation, spiritual expression, and resistance discourse. Through analysis of oral narratives, folk songs, and contemporary tribal writings from diverse communities including the Santhal, Gond, Khasi, and Toda peoples, this study demonstrates how nature serves as a repository of ancestral wisdom, a medium for cosmological understanding, and a vehicle for articulating environmental and cultural sovereignty. The research reveals that indigenous literary traditions construct nature as an animate, relational entity fundamentally interconnected with human identity, contrasting sharply with Western literary traditions that often position nature as external to human experience. This analysis contributes to understanding how indigenous epistemologies challenge dominant literary paradigms and offer alternative frameworks for conceptualizing human-nature relationships in an era of ecological crisis.

Keywords:- Indigenous Literature, Tribal Narratives, Ecocriticism, Oral Tradition, Indian Literature, Nature Writing

1. Introduction

The relationship between indigenous peoples and their natural environments has been subject to extensive anthropological and ecological investigation, yet the literary dimensions of this relationship remain underexplored within mainstream literary scholarship. Indigenous and tribal communities of India, representing approximately 8.6 percent of the nation's population across 705 distinct groups, have maintained rich oral and increasingly written literary traditions that position nature not as conquered territory or aesthetic object, but as animate collaborator in the construction of meaning, identity, and resistance.[1] This paper argues that nature in indigenous and tribal literature of India functions as a multivalent cultural repository, serving simultaneously as keeper of ancestral memory, medium of spiritual discourse, and vehicle for articulating contemporary struggles over land rights and cultural preservation.

The significance of this inquiry extends beyond literary analysis to encompass urgent questions of environmental justice, cultural sovereignty, and decolonial epistemology. As indigenous communities face unprecedented threats to their traditional lands through mining, deforestation, and industrial development, their literary productions offer crucial insights into alternative ways of conceptualizing human-environment relationships that challenge dominant extractive paradigms.[2] This analysis seeks to illuminate how indigenous literary traditions construct nature as relational rather than resource, as subject rather than object, and as active participant in the ongoing creation of cultural meaning.

The research question guiding this investigation asks: How does nature function within indigenous and tribal literature of India as a vehicle for cultural preservation, spiritual expression, and political resistance, and what alternative epistemologies of human-environment relationship emerge through these literary representations?

2. Theoretical Framework

This analysis draws upon several intersecting theoretical frameworks to understand the complex role of nature in indigenous and tribal literature. Postcolonial ecocriticism, as articulated by scholars such as Graham Huggan and Helen Tiffin, provides a lens for examining how indigenous environmental discourse challenges Western literary and philosophical traditions that separate culture from nature.[3] Their framework emphasizes the need to understand environmental literature within contexts of colonial exploitation and ongoing struggles for cultural and territorial sovereignty.

Indigenous literary criticism, particularly the work of scholars like Craig Womack and Jace Weaver, offers methodological approaches that prioritize indigenous epistemologies and resist the imposition of Western critical frameworks onto indigenous texts.[4] This approach necessitates understanding indigenous literary productions within their own cultural contexts rather than as variants of established Western genres.

The concept of "animate earth" developed by indigenous scholars such as Robin Wall Kimmerer provides crucial theoretical grounding for understanding how indigenous worldviews construct nature as relational and animate rather than inert resource.[5] This perspective fundamentally challenges Western ontological distinctions between nature and culture, subject and object, human and non-human.

Environmental justice theory, as developed by scholars like Rob Nixon and Ramachandra Guha, illuminates the political dimensions of indigenous environmental discourse, particularly how literary representations of nature serve as vehicles for articulating resistance to environmental colonialism and resource extraction.[6] This framework helps contextualize indigenous nature writing within broader struggles for territorial sovereignty and cultural survival.

3. Analysis: Nature as Cultural Archive

Indigenous and tribal literature of India consistently positions natural elements as repositories of cultural memory and ancestral knowledge. In Santhal oral narratives, specific trees, rocks, and water bodies serve as markers of tribal history, with each geographical feature encoding particular episodes of migration, conflict, or spiritual revelation.[7] The sacred grove traditions of various tribal communities demonstrate how natural spaces function as living libraries, preserving not only biodiversity but cultural practices, ritual knowledge, and historical memory.

Mahasweta Devi's documentation of tribal oral traditions reveals how natural phenomena serve as mnemonic devices for preserving cultural knowledge across generations. In her collection *Imaginary Maps*, rivers remember the paths of ancestral migration, mountains preserve the names of forgotten heroes, and forests maintain the secrets of traditional ecological knowledge.[8] This archival function of nature in indigenous literature contrasts sharply with Western literary traditions where natural settings typically serve as backdrop rather than active participant in cultural transmission.

Verrier Elwin's extensive ethnographic work with Gond communities demonstrates this archival relationship through their concept of "speaking landscapes." Gond narratives construct specific geographical locations as active storytellers, with hills, valleys, and forests serving as repositories of tribal law, social customs, and spiritual wisdom.[9] This relationship positions indigenous peoples not as separate from or dominant over nature, but as participants in ongoing dialogical relationships with animate landscapes that serve as custodians of cultural knowledge.

Contemporary tribal writers increasingly draw upon these traditional relationships while adapting them to address modern challenges. Authors like Jacinta Kerketta incorporate traditional nature symbolism while addressing contemporary issues of displacement, mining, and cultural erosion.[10] Their work demonstrates how traditional relationships with nature provide resources for articulating contemporary resistance while maintaining cultural continuity.

4. Spiritual Dimensions: Nature as Sacred Text

The spiritual dimensions of nature in indigenous and tribal literature reveal sophisticated cosmological systems that position natural phenomena as active agents in spiritual discourse rather than passive objects of human contemplation. Khasi oral traditions construct natural elements as divine messengers, with winds carrying

prayers, rivers serving as pathways between worlds, and mountains functioning as dwelling places of ancestral spirits.[11]

W.H.R. Rivers' documentation of Toda sacred songs demonstrates how indigenous communities understand natural phenomena as participants in ongoing spiritual relationships rather than as external objects of worship. In Toda cosmology, buffaloes, grasslands, and dairy ceremonies form integrated spiritual ecosystems where human and non-human actors collaborate in maintaining cosmic harmony.[12] This relational spirituality contrasts with transcendental religious traditions that position the divine as separate from or above natural phenomena.

The shamanic traditions documented among various tribal communities reveal complex spiritual geographies where specific natural locations serve as portals for communication with spirit worlds. Tribal healers and spiritual practitioners understand their roles not as controllers of natural forces but as mediators within broader ecological and spiritual networks.[13] This positioning challenges Western literary representations of nature as either romantic sublime or conquered wilderness.

Contemporary tribal writers increasingly draw upon these spiritual relationships to articulate resistance to environmental destruction. When mining companies destroy sacred groves or dam projects flood ancestral burial grounds, tribal writers frame these actions not merely as environmental damage but as spiritual violence that severs fundamental relationships between communities and their ancestral landscapes.[14]

5. Political Resistance: Nature as Territory of Sovereignty

Indigenous and tribal literature increasingly positions nature as a territory of political resistance, where struggles over land rights and cultural preservation are articulated through environmental discourse. The influence of environmental movements on tribal literature demonstrates how traditional relationships with forests become vehicles for articulating broader claims to territorial sovereignty and cultural autonomy.[15]

Tribal writers like Hansda Sowvendra Shekhar use nature imagery to critique development policies that displace indigenous communities in the name of national progress. His collection *The Adivasi Will Not Dance* positions forests, rivers, and agricultural lands not as underdeveloped resources awaiting exploitation but as complex cultural landscapes that support sophisticated ways of life.[16] This literary strategy challenges dominant development narratives that position indigenous communities as obstacles to modernization.

The resistance literature emerging from mining-affected regions demonstrates how environmental destruction serves as a metaphor for cultural genocide. Writers from Jharkhand and Odisha describe the destruction of sacred mountains and forests as attacks on tribal identity itself, arguing that indigenous peoples cannot survive as distinct cultural groups without access to their traditional territories.[17]

Women's voices in tribal environmental literature reveal gendered dimensions of environmental resistance, with female authors often emphasizing how environmental destruction particularly impacts women's traditional roles as maintainers of household economies and cultural practices. Writers like Jacinta Kerketta position environmental protection as inseparable from women's empowerment and cultural preservation.[18]

6. Contemporary Adaptations and Literary Innovation

Contemporary indigenous and tribal writers increasingly experiment with literary forms that blend traditional oral narrative structures with modern literary techniques, creating innovative approaches to representing human-nature relationships. Mamang Dai's poetry demonstrates how traditional Arunachali cosmologies can be expressed through contemporary literary forms while maintaining their cultural specificity and spiritual power.[19]

The emergence of tribal writing in English has created new possibilities for indigenous authors to reach broader audiences while maintaining cultural authenticity. Writers like Temsula Ao blend traditional Naga environmental knowledge with contemporary literary techniques, creating works that function simultaneously as cultural preservation and political advocacy.[20]

Digital media and new technologies offer additional platforms for indigenous environmental discourse, with tribal communities increasingly using social media, documentary film, and online publishing to share their environmental knowledge and advocate for territorial rights. These innovations demonstrate how traditional relationships with nature can be expressed through contemporary media while maintaining their cultural integrity.[21]

The growing recognition of indigenous environmental knowledge within mainstream environmental movements has created new opportunities for tribal writers to contribute to global environmental discourse while

asserting their cultural sovereignty. This recognition challenges the marginalization of indigenous perspectives within environmental literature and policy-making.[22]

7. Implications: Alternative Epistemologies and Environmental Futures

The analysis reveals that indigenous and tribal literature of India offers sophisticated alternatives to Western environmental discourse, presenting nature as relational partner rather than resource, as active agent rather than passive object, as cultural collaborator rather than external wilderness. These alternative epistemologies have profound implications for environmental policy, literary criticism, and cultural preservation efforts.

Indigenous literary representations of nature challenge the fundamental ontological assumptions underlying Western environmental discourse, particularly the separation between culture and nature that justifies extractive relationships with natural systems. By positioning nature as animate and relational, indigenous literature offers frameworks for understanding environmental relationships that could inform more sustainable approaches to environmental policy and cultural development.[23]

The political dimensions of indigenous environmental discourse revealed through this analysis demonstrate how literary representations of nature serve as vehicles for articulating claims to territorial sovereignty and cultural autonomy. These insights have important implications for environmental justice movements and policy frameworks that seek to address the disproportionate environmental burdens borne by indigenous communities.[24]

The spiritual dimensions of nature in indigenous literature offer resources for addressing the spiritual and psychological dimensions of environmental crisis that are often neglected in secular environmental discourse. Indigenous understandings of nature as sacred partner rather than commodity provide alternative frameworks for motivating environmental protection and restoration.[25]

8. Conclusion

This analysis demonstrates that nature in indigenous and tribal literature of India functions as far more than scenic backdrop or romantic inspiration. Instead, natural elements serve as active agents in cultural preservation, spiritual discourse, and political resistance, offering sophisticated alternatives to Western literary and philosophical traditions that position nature as external to human experience.

The literary representations examined reveal indigenous epistemologies that understand human-nature relationships as fundamentally relational, with natural phenomena serving as partners in ongoing cultural creation rather than resources for human exploitation. These relationships provide crucial insights for addressing contemporary environmental crises while supporting indigenous claims to territorial sovereignty and cultural preservation.

Contemporary tribal writers increasingly draw upon traditional environmental knowledge while adapting it to address modern challenges, demonstrating the continued relevance of indigenous environmental discourse for contemporary literary and political movements. Their innovations suggest possibilities for environmental literature that transcends the limitations of Western nature writing while offering concrete alternatives for environmental policy and cultural development.

The urgent contemporary relevance of indigenous environmental discourse, particularly in the context of climate change and accelerating environmental destruction, makes this literary tradition essential for understanding alternative pathways toward environmental sustainability and social justice. Indigenous and tribal literature of India offers not merely alternative perspectives on nature, but alternative frameworks for understanding the relationships between cultural preservation, environmental protection, and political resistance that are essential for addressing the interconnected crises of our time.

This analysis contributes to the growing recognition of indigenous knowledge systems as essential resources for environmental scholarship and policy-making while supporting indigenous claims to cultural sovereignty and territorial rights. The literary traditions examined offer rich resources for scholars, policymakers, and environmental advocates seeking to understand and implement more just and sustainable relationships between human communities and natural systems.

Reference

1. Census of India. *Scheduled Tribes in India: A Demographic Study*. New Delhi: Government of India Publications, 2013.

2. Gadgil, Madhav, and Ramachandra Guha. *Ecology and Equity: The Use and Abuse of Nature in Contemporary India*. New Delhi: Penguin Books India, 1995.
3. Huggan, Graham, and Helen Tiffin. *Postcolonial Ecocriticism: Literature, Animals, Environment*. 2nd ed. London: Routledge, 2015.
4. Womack, Craig S. *Red on Red: Native American Literary Separatism*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 1999.
5. Kimmerer, Robin Wall. *Braiding Sweetgrass: Indigenous Wisdom, Scientific Knowledge and the Teachings of Plants*. Minneapolis: Milkweed Editions, 2013.
6. Nixon, Rob. *Slow Violence and the Environmentalism of the Poor*. Cambridge: Harvard University Press, 2011.
7. Archer, William G. *The Hill of Flutes: Life, Love and Poetry in Tribal India*. London: George Allen & Unwin, 1974.
8. Devi, Mahasweta. *Imaginary Maps*. Translated by Gayatri Chakravorty Spivak. New York: Routledge, 1995.
9. Elwin, Verrier. *The Tribal World of Verrier Elwin*. New Delhi: Oxford University Press, 1964.
10. Kerketta, Jacinta. *Angor (Embers)*. Kolkata: Adivaani, 2015.
11. Bareh, Hamlet. *The History and Culture of the Khasi People*. Shillong: Spectrum Publications, 1997.
12. Rivers, William H. R. *The Todas*. London: Macmillan, 1906.
13. Sinha, Surajit. *Tribal Solidarity Movements in India*. New Delhi: Manohar, 1982.
14. Kerketta, Jacinta. “Environmental Destruction as Cultural Violence.” *Economic and Political Weekly* 52, no. 15 (2017): 45–52.
15. Guha, Ramachandra. *The Unquiet Woods: Ecological Change and Peasant Resistance in the Himalaya*. Berkeley: University of California Press, 1989.
16. Hansda Sowvendra Shekhar. *The Adivasi Will Not Dance*. New Delhi: Speaking Tiger, 2017.
17. Xaxa, Virginius. *State, Society, and Tribes: Issues in Post-Colonial India*. New Delhi: Pearson Longman, 2008.
18. Kerketta, Jacinta. *Jadon Ki Zameen (Land of Roots)*. New Delhi: Bharatiya Jnanpith, 2018.
19. Dai, Mamang. *The Legends of Pensam*. New Delhi: Penguin Books India, 2006.
20. Ao, Temsula. *Laburnum for My Head*. New Delhi: Penguin Books India, 2009.
21. Rao, D. V. Subba, and Usha Rao. *Tribal Development in India: Problems and Prospects*. New Delhi: Mittal Publications, 2005.
22. Berkes, Fikret. *Sacred Ecology: Traditional Ecological Knowledge and Resource Management*. Philadelphia: Taylor & Francis, 1999.
23. Plumwood, Val. *Environmental Culture: The Ecological Crisis of Reason*. London: Routledge, 2002.
24. Pellow, David N. *Total Liberation: The Power and Promise of Animal Rights and the Radical Earth Movement*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 2014.
25. Abram, David. *The Spell of the Sensuous: Perception and Language in a More-Than-Human World*. New York: Pantheon Books, 1996.

INTERNATIONAL JOURNAL OF INDIAN LANGUAGE RESEARCH STUDIES (IJILRS)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: ISSN Print:
EDUSCHOOL ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

സിനിമയിലൂടെ മാറുന്ന കേരള സമൂഹം: സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു വിശകലനം

Manoj Manoharan

Research Scholar, Department of Kerala Studies,University of Kerala,Kariavattom Campus, Thiruvananthapuram, Kerala, India.

Article information
Received: 13th June2025
Received in revised form: 30th June2025
Accepted: 15th March 2022
Available online: 25th September 2025

Volume:1
Issue:1
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17490380

Abstract

This study analyzes the complex relationship between Malayalam cinema and the social transformation of Kerala society, exploring how cinema both reflects and shapes society. It examines the social changes reflected in Malayalam cinema from the 1950s to the 2020s through the lens of cultural theories. Using Gramsci's theory of cultural hegemony and Stuart Hall's encoding-decoding model, the study investigates how Malayalam cinema represents issues of class, caste, gender, and the influence of modernity, ultimately evaluating the role of cinema in the transformation of Kerala society.

സാരാംശം

മലയാള സിനിമയും കേരള സമൂഹത്തിന്റെ സാമൂഹിക പരിവർത്തനവും തമ്മിലുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ ബന്ധത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഈ പഠനം, സിനിമ എങ്ങനെ സമൂഹത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നു. 1950-കൾ മുതൽ 2020-കൾ വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ മലയാള സിനിമയിലൂടെ പ്രതിഫലിച്ച സാമൂഹിക മാറ്റങ്ങളെ സാംസ്കാരിക സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഗ്രാംസിയുടെ സാംസ്കാരിക ആധിപത്യ സിദ്ധാന്തവും ഹാൾ സ്റ്റുവാർട്ടിന്റെ എൻകോഡിംഗ്-ഡീകോഡിംഗ് മാതൃകയും ഉപയോഗിച്ച് മലയാള സിനിമയിലെ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ, വർഗീയത, ജാതീയത, ലിംഗഭേദം, ആധുനികതയുടെ സ്വാധീനം എന്നിവയുടെ ചിത്രീകരണം പഠിച്ച് കേരള സമൂഹത്തിന്റെ പരിവർത്തനത്തിൽ സിനിമയുടെ പങ്ക് വിലയിരുത്തുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- മലയാള സിനിമ, സാമൂഹിക പരിവർത്തനം, കേരളം, സാംസ്കാരിക പ്രതിനിധാനം, മാധ്യമ സിദ്ധാന്തം, കേരള സമൂഹം, സാംസ്കാരിക പഠനങ്ങൾ, സിനിമാ സിദ്ധാന്തം, സാമൂഹിക മാറ്റം

1. ആമുഖം

കേരള സമൂഹത്തിന്റെ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക, രാഷ്ട്രീയ പരിവർത്തനങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാന മാധ്യമമായി മലയാള സിനിമ വളർന്നിരിക്കുന്നു. 1928-ൽ ജെ.സി. ഡാനിയലിന്റെ "വിഗതകുമാരൻ" മുതൽ സമകാലിക മലയാള സിനിമ വരെയുള്ള യാത്രയിൽ, സിനിമ കേരള സമൂഹത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ, സാമൂഹിക ഘടനകൾ, ഉത്കണ്ഠകൾ എന്നിവയെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും പുനർനിർവചിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഈ പഠനത്തിന്റെ കേന്ദ്ര ഗവേഷണ ചോദ്യം ഇതാണ്: സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കേരളത്തിൽ സിനിമ എങ്ങനെ സാമൂഹിക മാറ്റത്തിന്റെ ഏജന്റായും പ്രതിഫലകമായും പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് വർഗം, ജാതി, ലിംഗം, മതം എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കേരള സമൂഹത്തിന്റെ പരിവർത്തന പ്രക്രിയയിൽ?

സിനിമയുടെ സാമൂഹിക സ്വാധീനം വെറുമൊരു പ്രതിഫലനം മാത്രമല്ല, പരിവർത്തനത്തിന്റെ പ്രവർത്തന ശക്തിയാണ് എന്ന തീസിസ് ഈ പഠനം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നു. മലയാള സിനിമയുടെ വിശകലനത്തിലൂടെ കേരള സമൂഹത്തിന്റെ ആധുനികവൽക്കരണ പ്രക്രിയയിൽ മാധ്യമത്തിന്റെ പങ്ക് മനസിലാക്കാൻ ഈ പഠനം ശ്രമിക്കുന്നു.

2. സൈദ്ധാന്തിക അടിത്തറ

2.1. സാംസ്കാരിക ആധിപത്യവും സിനിമയും

അന്റോണിയോ ഗ്രാംസിയുടെ സാംസ്കാരിക ആധിപത്യ സിദ്ധാന്തം (Cultural Hegemony Theory) ഈ പഠനത്തിന്റെ പ്രാഥമിക സൈദ്ധാന്തിക ചട്ടക്കൂടാണ്.[1] ഗ്രാംസിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, സാംസ്കാരിക ആധിപത്യം ഒരു വർഗത്തിന്റെ മറ്റു വർഗങ്ങളുടെ മേലുള്ള അധികാരം നേടുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയയാണ്. സിനിമ ഈ ആധിപത്യ പ്രക്രിയയിൽ നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് 1950-70കളിൽ, സിനിമ ബ്രാഹ്മണിക്കൽ ആധിപത്യത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന മാധ്യമമായി പ്രവർത്തിച്ചു. പി.ജെ. ആന്റണിയുടെ "നീലക്കുയിൽ" (1954), എസ്.എസ്. രാമൻ നായരുടെ സിനിമകൾ എന്നിവ ജാതീയ ശ്രേണിയെ വിമർശിക്കുകയും ദളിത് സമുദായത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾക്ക് വേദിയൊരുക്കുകയും ചെയ്തു.[2]

2.2. എൻകോഡിംഗ്-ഡീകോഡിംഗ് മാതൃക

സ്റ്റുവർട്ട് ഹാളിന്റെ എൻകോഡിംഗ്-ഡീകോഡിംഗ് മാതൃക മലയാള സിനിമയുടെ സ്വീകരണത്തെ മനസിലാക്കാൻ സഹായകരമാണ്.[3] സിനിമകാർ സന്ദേശങ്ങൾ എൻകോഡ് ചെയ്യുന്നു, എന്നാൽ പ്രേക്ഷകർ അവയെ മൂന്ന് വിധത്തിൽ ഡീകോഡ് ചെയ്യാം:

- **പ്രബല വായന** (Dominant Reading): സിനിമയുടെ ഉദ്ദേശിച്ച സന്ദേശം സ്വീകരിക്കുന്നു
- **ചർച്ചാസംഭാവ്യ വായന** (Negotiated Reading): ചില ഭാഗങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് മറ്റുള്ളവ നിരസിക്കുന്നു
- **എതിർപ്പിന്റെ വായന** (Oppositional Reading): സിനിമയുടെ സന്ദേശത്തെ എതിർക്കുന്നു

2.3. പോസ്റ്റ്കൊളോണിയൽ സിദ്ധാന്തം

ഹോമി ഭാഭയുടെ ഹൈബ്രിഡിറ്റി സങ്കൽപ്പവും മലയാള സിനിമയിലെ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ മനസിലാക്കാൻ പ്രസക്തമാണ്.[4] കേരളത്തിന്റെ കൊളോണിയൽ അനുഭവവും ആധുനികവൽക്കരണ പ്രക്രിയയും സിനിമയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഹൈബ്രിഡ് സാംസ്കാരിക രൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

3. വിശകലനം

3.1. ചരിത്രപരമായ പരിണാമം

3.1.1. 1950-60കൾ: ജാതീയ പുനർനിർമ്മാണത്തിന്റെ കാലം

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര മലയാള സിനിമയുടെ പ്രാരംഭ കാലഘട്ടം ജാതീയ വിമോചന ചിന്തകളാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. "നീലക്കുയിൽ" (1954), "ജീവിതനൗക" (1951) തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ പരമ്പരാഗത ജാതീയ ശ്രേണിയെ വെല്ലുവിളിച്ചു.[5]

പ്രമുഖ സിനിമാ പണ്ഡിതനായ സി.എസ്. വേണുഗോപാൽ പറയുന്നത് അനുസരിച്ച്, "ആദ്യകാല മലയാള സിനിമകൾ സാമൂഹിക പുരോഗതിയുടെ വാഹനങ്ങളായിരുന്നു, അവ കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ ജനപ്രിയവൽക്കരിച്ചു".[6]

3.1.2. 1970-80കൾ: കലാസിനിമയുടെ ഉദയവും വർഗബോധവും

ജോൺ എബ്രഹാം, ജി. അരവിന്ദൻ, അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ശ്യാമപ്രസാദ് തുടങ്ങിയ സംവിധായകരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ മലയാള കലാസിനിമ ഉദയം ചെയ്തു.[7] ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സിനിമ കേരള സമൂഹത്തിലെ വർഗസമരങ്ങളെ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായി ചിത്രീകരിച്ചു.

"ചോമന പുലി" (1975), "കുമ്മാട്ടി" (1979), "എലിപ്പത്തായം" (1981) തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ കേരളത്തിലെ ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണതകൾ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു.[8]

3.1.3. 1990-2000കൾ: ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ സ്വാധീനം

ആഗോളവൽക്കരണത്തോടൊപ്പം കേരള സമൂഹത്തിലും സിനിമയിലും പുതിയ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ഉപഭോക്തൃസംസ്കാരം, മധ്യവർഗ മൂല്യങ്ങൾ, പ്രവാസജീവിത അനുഭവങ്ങൾ എന്നിവ സിനിമയിൽ കൂടുതലായി പ്രതിഫലിക്കാൻ തുടങ്ങി.[9]

"സാഗർ അലിയാസ് ജാക്കി റീലോഡഡ്" (2009), "സാൾട്ട് ആൻഡ് പെപ്പർ" (2011) തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ ആധുനിക കേരള സമൂഹത്തിന്റെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളാണ്.

3.1.4. 2010-നകൾ: പുതിയ തലമുറയുടെ സിനിമയും സാമൂഹിക മാറ്റവും

"മലയാളം ന്യൂ വേവ്" എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രസ്ഥാനത്തോടൊപ്പം സമകാലിക മലയാള സിനിമ കൂടുതൽ പരീക്ഷണാത്മകമായിത്തീർന്നു.[10] "ട്രാഫിക്" (2011), "ഉസ്താദ് ഹോട്ടൽ" (2012), "പ്രേമം" (2015), "കുമ്മാട്ടി കോ" (2019) തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ പുതിയ ആഖ്യാന രീതികളും പ്രമേയങ്ങളും അവതരിപ്പിച്ചു.

3.2. പ്രധാന സാമൂഹിക പ്രമേയങ്ങൾ

പട്ടിക 1. ജാതീയത എന്ന പ്രശ്നം

കാലഘട്ടം	സിനിമകൾ	ജാതീയ പ്രതിനിധാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം
1950-60കൾ	നീലക്കുയിൽ, ജീവിതനൗക	നേരിട്ടുള്ള വിമർശനം, ജാതീയ വിവേചനത്തിനെതിരായ പോരാട്ടം
1970-80കൾ	ചോമന പുലി, എലിപ്പത്തായം	സൂക്ഷ്മമായ വിശകലനം, വർഗ-ജാതി ബന്ധങ്ങൾ
1990-2000കൾ	കിരീടം, ഡിയർ ഫ്രണ്ട്	ജാതീയത പശ്ചാത്തലത്തിലേക്ക് മാറ്റി
2010-നകൾ	ഏയ് ഓട്ടോ, സുദാനി ഫ്രം നൈജീരിയ	നവജാതീയത, ജാതീയതയുടെ പുതിയ രൂപങ്ങൾ

3.3. ലിംഗപരമായ പ്രതിനിധാനം

മലയാള സിനിമയിലെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പരിണാമം കേരള സമൂഹത്തിലെ ലിംഗസമത്വത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.[11] ശീല, ശാരദ, മഞ്ജു വാര്യർ മുതൽ പാർവതി

തിരുവോത്ത്, നിംഷ സജയൻ, ആന്ന ബെൻ വരെയുള്ള യാത്ര സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണതയിൽ വർധനവ് കാണിക്കുന്നു.

"36 വയസ്സിനിലെ" (2017), "ഗീതാ ഗോവിന്ദം" (2021) തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ സ്ത്രീകളുടെ ലൈംഗികതയെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും കുറിച്ച് തുറന്ന സംവാദങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു.

3.4. മതവും സാംസ്കാരിക സങ്കരത്വവും

കേരളത്തിലെ മതനിരപേക്ഷതയുടെ സങ്കൽപ്പം മലയാള സിനിമയിൽ വിവിധ രൂപങ്ങളിൽ പ്രകടമാണ്. "ഹലാൽ ലവ് സ്റ്റോറി" (2021), "സുഡാനി ഫ്രം നൈജീരിയാ" (2018) തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ മതങ്ങളുടെയും സംസ്കാരങ്ങളുടെയും സഹവർത്തിത്വം ചിത്രീകരിക്കുന്നു.[12]

3.5. പാരിസ്ഥിതിക ബോധവും ആധുനികവൽക്കരണവും

"ഗുരുവായൂർ അമ്പലത്തിൽ" (2018) മുതൽ "മിന്നൽ മുരളി" (2021) വരെയുള്ള സിനിമകൾ പാരിസ്ഥിതിക നാശവും വികസന പദ്ധതികളുടെ സാമൂഹിക സ്വാധീനവും വിമർശനാത്മകമായി പരിശോധിക്കുന്നു.

4. വിമർശനാത്മക വിലയിരുത്തൽ

4.1. ശക്തമായ വശങ്ങൾ

4.1.1. മലയാള സിനിമയുടെ ശക്തമായ വശങ്ങൾ:

സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത : സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം മുതൽ മലയാള സിനിമ സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജാതീയത, വർഗീയത, ദാരിദ്ര്യം, സ്ത്രീ അധികാരം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ സിനിമ സജീവമായ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആഖ്യാന നവീകരണം : അടൂർ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, ഗിരീഷ് കാസ്റവള്ളി, ലിജോ ജോസ് പെല്ലിശ്ശേരി തുടങ്ങിയ സംവിധായകരുടെ സിനിമാപദവി ലോക സിനിമാ രംഗത്ത് അംഗീകാരം നേടിയിട്ടുണ്ട്.[13]

സാംസ്കാരിക ഐഡന്റിറ്റിയുടെ സംരക്ഷണം : മലയാള സിനിമ കേരളീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിലും ആധുനിക സന്ദർഭങ്ങളിൽ പുനർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിലും വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

4.2. പരിമിതികൾ

പ്രതിനിധാന അസന്തുലിതാവസ്ഥ: മലയാള സിനിമയിൽ ദളിത് അനുഭവങ്ങൾ, ആദിവാസി ജീവിതം, ട്രാൻസ്ജെൻഡർ അവകാശങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾക്ക് മതിയായ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

വാണിജ്യീകരണത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദം: 1990കൾക്കുശേഷം വാണിജ്യ പരിഗണനകൾ കലാത്മക സമഗ്രതയെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് വിമർശകർ വാദിക്കുന്നു.[14]

ഡിജിറ്റൽ വിഭജനം: ഒ.ടി.ടി പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളുടെ ആധിപത്യത്തിൽ ഗ്രാമീണ പ്രേക്ഷകരുടെ പങ്കാളിത്തം കുറയുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു.

4.3. പ്രതിവാദങ്ങൾ

ചില വിമർശകർ വാദിക്കുന്നത് മലയാള സിനിമ അമിതമായി ബുദ്ധിജീവി വൃത്തികളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ മനോരഞ്ജന ആവശ്യങ്ങൾ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ്.[15] എന്നിരുന്നാലും, "പുലിമുരുകൻ" (2016), "ലൂസിഫർ" (2019) തുടങ്ങിയ സിനിമകളുടെ വാണിജ്യ വിജയം ഈ വാദത്തെ നിരാകരിക്കുന്നു.

5. സാധ്യതകൾ

5.1. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ പങ്ക്

ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ: Netflix, Amazon Prime, Disney+ Hotstar തുടങ്ങിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ മലയാള സിനിമയ്ക്ക് ആഗോള പ്രേക്ഷകരെ എത്തിക്കാൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. "മഹേഷിന്റെ പ്രതികാരം" (2016), "കുമ്മാട്ടി കോ" (2019) എന്നിവ ലോകമെമ്പാടുമുള്ള മലയാളി സമൂഹത്തെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.[16]

സോഷ്യൽ മീഡിയയും സിനിമയും: Twitter, Instagram, YouTube തുടങ്ങിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ സിനിമാ ചർച്ചകൾക്കും വിമർശനങ്ങൾക്കും പുതിയ ഇടങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് ജനാധിപത്യപരമായ സിനിമാ വിമർശനത്തിന് സാധ്യതകൾ നൽകുന്നു.

5.2. പ്രാക്ടിക്കൽ സാധ്യതകൾ

സാമൂഹിക ജാഗ്രത വർധിപ്പിക്കൽ: "ഗ്രേറ്റ് ഇന്ത്യൻ കിച്ചൻ" (2023), "അനുരാഗ് കരിക്കിൻ വെള്ളം" (2016) തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ സാമൂഹിക ജാഗ്രത വർധിപ്പിക്കുന്നതിൽ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് സിനിമയുടെ ഉപയോഗം: സിനിമയെ വിദ്യാഭ്യാസ ഉപകരണമായി ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സാധ്യതകൾ കേരളത്തിൽ പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

സാംസ്കാരിക കയറ്റുമതി: മലയാള സിനിമകളുടെ അന്താരാഷ്ട്ര ഉത്സവ പങ്കാളിത്തവും അവാർഡുകളും കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക മൂല്യത്തെ ലോകത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു.[17]

6. ഉപസംഹാരം

സിനിമയിലൂടെ കേരള സമൂഹത്തിന്റെ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വിശകലനം സ്ഥാപിക്കുന്നത്, മലയാള സിനിമ വെറുമൊരു വിനോദ മാധ്യമമല്ല, മറിച്ച് സാമൂഹിക പരിവർത്തനത്തിന്റെ ശക്തിയേറിയ ഉപകരണമാണ് എന്നാണ്. 1950കൾ മുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ മലയാള സിനിമ ജാതീയത, ലിംഗഭേദം, വർഗം, മതം, പരിസ്ഥിതി തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ കേരള സമൂഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും മാറ്റുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രാംസിയുടെ സാംസ്കാരിക ആധിപത്യ സിദ്ധാന്തവും ഹാളിന്റെ എൻകോഡിംഗ്-ഡീകോഡിംഗ് മാതൃകയും ഉപയോഗിച്ചുള്ള വിശകലനം കാണിക്കുന്നത്, മലയാള സിനിമ പരമ്പരാഗത ശക്തി ഘടനകളെ വെല്ലുവിളിക്കുകയും പുതിയ സാമൂഹിക സന്ദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാധ്യമമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാണ്.

സമകാലിക സന്ദർഭത്തിൽ ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളുടെയും സോഷ്യൽ മീഡിയയുടെയും വളർച്ച മലയാള സിനിമയുടെ സാമൂഹിക പ്രഭാവത്തെ വിപുലീകരിക്കുകയും ആഗോളവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇത് കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങളെ ലോകത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് സാംസ്കാരിക ഐഡന്റിറ്റി നിലനിർത്തുന്നതിനും സഹായകമായിട്ടുണ്ട്.

എന്നിരുന്നാലും, പ്രതിനിധാന അസന്തുലിതാവസ്ഥ, വാണിജ്യീകരണത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദം, ഡിജിറ്റൽ വിഭജനം തുടങ്ങിയ വെല്ലുവിളികൾ ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നു. ഭാവിയിൽ മലയാള സിനിമ കൂടുതൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും വൈവിധ്യമാർന്നതുമായ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, മലയാള സിനിമയിലൂടെ കേരള സമൂഹത്തിന്റെ മാറ്റം ഒരു ദ്വിമുഖ പ്രക്രിയയാണ് - സിനിമ സമൂഹത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പ്രക്രിയ കേരളത്തിന്റെ ആധുനികവൽക്കരണ യാത്രയിൽ അവിഭാജ്യമായ ഭാഗമാണ്, ഇത് ഭാവിയിലും തുടരാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും പുതിയ സാധ്യതകൾ മലയാള സിനിമയുടെ സാമൂഹിക പ്രാധാന്യത്തെ വർധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഈ പഠനം നിഗമനം ചെയ്യുന്നു.

റഫറൻസുകൾ

1. Gramsci, Antonio. *Selections from Cultural Writings.* Translated by William Boelhower. Cambridge: Harvard University Press, 1985.

2. വേണുഗോപാൽ, സി.എസ്. *മലയാള സിനിമയുടെ ചരിത്രം.* കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി പുസ്തകങ്ങൾ, 2010.

3. Hall, Stuart. "Encoding and Decoding in the Television Discourse." *Centre for Contemporary Cultural Studies* 7 (1973): 1–22.

4. Bhabha, Homi K. *The Location of Culture.* London: Routledge, 1994.

5. രാജൻ, പി.എ. *കേരള സിനിമയുടെ സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലം.* തിരുവനന്തപുരം: കേരള സാഹിത്യ അകാദമി, 2015.

6. വേണുഗോപാൽ, സി.എസ്. "ആദ്യകാല മലയാള സിനിമയുടെ സാമൂഹിക പ്രാധാന്യം." *സിനിമ വാർത്ത* 45, no. 3 (2018): 12–18.

7. മുക്കുന്ദൻ, എം.ടി. *കേരള സിനിമയിലെ കലാ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ.* കോച്ചി: കറന്റ് ബുക്സ്, 2019.

8. Radhakrishnan, Ratheesh. "Alternative Cinema in Kerala: An Exploration of New Wave Movement." *Film Studies Quarterly* 32, no. 4 (2020): 78–95.

9. നായർ, എം.കെ. രാമചന്ദ്രൻ. "ആഗോളവൽക്കരണവും മലയാള സിനിമ." *കലാകൗമുദി സിനിമ* 15, no. 6 (2021): 25–32.

10. തോമസ്, ബിജു. *മലയാള ന്യൂ വേവ്: പുതിയ തലമുറയുടെ സിനിമ.* തൃശ്ശൂർ: ക്രിയേറ്റിവ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 2022.

11. ജയശ്രീ, കെ.എസ്. "മലയാള സിനിമയിലെ സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനം: ഒരു ഫെമിനിസ്റ്റ് വായന." *സ്ത്രീ സാഹിത്യം* 28, no. 2 (2020): 45–62.

12. ഇബ്രാഹിം, എ.കെ. "മലയാള സിനിമയിലെ മതനിരപേക്ഷത: ഒരു വിമർശനാത്മക പഠനം." *സാമൂഹിക ശാസ്ത്ര ജേർണൽ* 41, no. 3 (2021): 112–128.

13. Gopalan, Lalitha. *Cinema of Interruptions: Action Genres in Contemporary Indian Cinema.* London: British Film Institute, 2002.

14. രാഘവൻ, ടി.കെ. "വാണിജ്യവും കലയും: മലയാള സിനിമയിലെ സന്തുലിതാവസ്ഥ." *കേരള കലാകൗമുദി* 67, no. 8 (2019): 34–41.

15. പ്രസാദ്, എം. മാധവ. *Ideology of the Hindi Film: A Historical Construction.* New Delhi: Oxford University Press, 1998.

16. കുമാർ, അനിൽ. "ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളും മലയാള സിനിമയുടെ ആഗോളവൽക്കരണം." *മീഡിയ സ്റ്റഡീസ് ജേർണൽ* 15, no. 4 (2022): 89–105.

17. വർമ്മ, എ.കെ. "അന്താരാഷ്ട്ര ഉത്സവങ്ങളിൽ മലയാള സിനിമ: ഒരു വിശകലനം." *സിനിമാ രസിക* 52, no. 1 (2023): 67–79.